

ผมเป็นสามี แม่ท้องดีเป็นภรรยา

ฉีกกฎนวนิยาย สร้างมุมมองใหม่
ในความรักที่แตกต่าง เมื่อเขาจำต้องแต่งงาน
ร่วมชีวิตกับเธอที่เป็นคนสติไม่ดี

อุทิศตัวทำหน้าที่เป็นทั้ง เจ้าบ่าว และ สามี
จนกระทั่งถึงวันที่..เธอกลับมาจดจำตัวเอง
ได้อีกครั้ง

2

ต้นสนีย์ zionzany

ผมเป็นสามี แม่ตัวดีเป็นภรรยา เล่ม 2

โดย : ศันสนีย์ zionzany

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ พ.ศ. 2537
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ตลับวีดีทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ : 978-616-93720-6-6

พิมพ์ครั้งที่ 1 : มิถุนายน 2564

ข้อมูลทางบรรณานุกรมหอสมุดแห่งชาติ
ศันสนีย์.

ผมเป็นสามี แม่ตัวดีเป็นภรรยา เล่ม 2.-- กรุงเทพฯ : สีน้า, 2564. 276 หน้า

1. นวนิยายไทย I. ชื่อเรื่อง. 895.913

ISBN 978-616-93720-6-6

พิมพ์ที่

บริษัท จรัสสินทวงศ์การพิมพ์ จำกัด

233 ซอยเพชรเกษม 102/2

แขวงบางแคเหนือ เขตบางแค

กทม. 10160 โทร.0-2809-2281-3

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

สำนักพิมพ์สีน้า

594/212 ถนนกาญจนาภิเษก

แขวงบางไผ่ เขตบางแค กทม.10160

watercolorpublishing@gmail.com

ราคา 260 บาท

สำนักพิมพ์สีน้ำ

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

พิสูจน์อักษร

พิสูจน์อักษร

รูปเล่ม

ออกแบบปก

ธนพร ภูนวงศ์

สุลาวัลย์ สิริธัญญานนท์

ก้องภพ ทองชัยไพโรจน์

สุลาวัลย์ สิริธัญญานนท์

ก้องภพ ทองชัยไพโรจน์

สุลาวัลย์ สิริธัญญานนท์

อภิธาร เพ็ชรวัฒนา

สารบัญ

บทที่ 19	หลุด	1
บทที่ 20	ตื่น	23
บทที่ 21	รัก	43
บทที่ 22	อดีต	59
บทที่ 23	ติดค้าง	77
บทที่ 24	ต้นบุญนาค	97
บทที่ 25	วาระ	117
บทที่ 26	ชดใช้	139
บทที่ 27	สัญญา	157
บทที่ 28	ปล่อย	181
บทที่ 29	ลืม	205
บทที่ 30	พิสูจน์	225
บทที่ 31	สัมพันธ์	245
บทที่ 32	รับรู้	265
บทที่ 33	จดจำ	287
บทที่ 34	กำหนด	307
บทที่ 35	ความสุข	325

บทที่ 19

หลุด

ช่วงบ่ายในวันธรรมดาซึ่งเป็นวันทำงาน ลูกค้าที่เข้ามาใช้บริการในร้านของซัชพล ค่อนข้างบางตากว่าในช่วงเย็นหรือตอนหัวค่ำ แต่ถึงกระนั้น ร้านเช่าชุดออกงานซึ่งตกแต่งอย่างหรูหรา กว้างขวางขนาดสามคูหาแห่งนี้ ก็ยังมีคนแหวะเวียนเข้ามาหาเลือกชุดตามต้องการ โดยมีพนักงานรวมถึงเจ้าของร้านผู้ว่างเว้นจากงานหลัก ทำหน้าที่คอยพูดคุยแนะนำ รวมถึงอำนวยความสะดวกไปตามความต้องการของลูกค้า

ตอนที่ลูกค้ากลุ่มใหญ่ซึ่งเป็นสุภาพสตรีวัยทำงานห้าคน เปิดประตูกระจกพากันก้าวเข้ามาในร้าน ตอนนั้น ซัชพลกำลังติดให้บริการลูกค้าสองคนก่อนหน้าอยู่ทางด้านหนึ่ง จึงเป็นหน้าที่ของลูกค้าจ้างคนที่ยังว่างอยู่เข้าไปทำการต้อนรับกลุ่มลูกค้าผู้มาใหม่

“สวัสดีค่ะ ไม่ทราบว่าคุณลูกค้ากำลังมองหาชุดใ้ไปงานอะไร แนวไหนคะ ทางร้านจะได้แนะนำให้ตรงกับความต้องการของคุณลูกค้าค่ะ”

“งานแต่งงานค่ะ อยากรู้ได้ประมาณธีมสีเดียวกัน แบบกลุ่มเพื่อนเจ้าสาวค่ะ”

ใครคนหนึ่งซึ่งเดินนำอยู่ข้างหน้าสุดเอ่ยตอบ พลางมองกวาดสายตาไปโดยรอบด้วยสีหน้าพึงพอใจ

“ถ้าอย่างนั้นเชิญทางด้านนี้ค่ะ ทางร้านจัดเซตไว้เป็นโซน สำหรับชุดเพื่อนเจ้าสาวเจ้าสาวโดยเฉพาะ มีให้เลือกหลากสี หลายแบบเลยค่ะ”

ในทีแรก ชัชพลยังไม่ได้ให้ความสนใจแก่ลูกค้ำกลุ่มดังกล่าว เนื่องจากตนยังติดรับรองลูกค้ำเก่าที่กำลังเลือกดูชุดอยู่ไม่ไกลกันนัก ทำให้แว่วได้ยินบทสนทนาของบรรดาหญิงสาวทั้งห้า ผู้เริ่มเปิดฉากพูดคุยกันถึงเรื่องที่ทำให้หญิงในร่างชายอย่างชัชพล ต้องหุ้มกับเรื่องที่ได้ยินได้ฟังในขณะนั้น

“ยัยพลอยนี่ผีเข้าผีออก ไหนตอนแรกบอกจะจัดงานใหญ่ ๆ อลังการไง ทำไปทำไม ลดขนาดงานเล็กกว่าเดิมอีก อีแบบนี้ แหกในงานคงแย่งเก้าอี้กันสนุกเป็นเก้าอี้ดนตรีเลย”

“นั่นนะสิ ตอนแรกทำเป็นพูดชะดิบดี บอกจะจัดใหญ่โต เนมิตงานหรูหรา สร้างบรรยากาศประมาณล่องลอยอยู่ในความฝัน แล้วนี่อะไรกัน อยู่ดี ๆ ก็เกิดอยากจะเซฟงบขึ้นมาซะอย่างนั้น ชุดพวกเราก็เลยต้องหาใส่กันเอง”

เพื่อนสาวสองคนกล่าวคำวิพากษ์วิจารณ์ถึงบุคคลหนึ่ง ผู้ซึ่งไม่ได้อยู่ด้วยในที่นั้นอย่างสนุกสนาน

“พวกแกไม่รู้อะไรก็ไม่ต้องพูดก็ได้ ฉันจะบอกอะไรให้งานยัยพลอย แหกเขาไม่แย่งเก้าอี้กันหรอกยะ เขาแย่งกันตั้งแต่บัตรเชิญแล้ว เพราะถ้าเป็นแบบนี้ก็แสดงว่า ตั้งใจจะเชิญแต่คนสำคัญ ๆ เท่านั้นไปร่วมงาน ใครไม่จำเป็นก็ตัดออกไป บุญเท่าไรละ ที่นางเชิญพวกเราด้วย”

เอมิกา เพื่อนสนิทของพลอยแสงทำจิบปากจิบคอ กล่าวขัดขึ้น แก่ไขความเข้าใจของพวกเพื่อน ๆ ขณะเลือกดูชุดราตรีตามราวแขวนไปด้วย สาเหตุที่ตนและกลุ่มเพื่อนสนิทต้องหอบหิ้วกันมาที่ร้านนี้ เป็นเพราะพลอยแสงเกิดตัดสินใจปรับเปลี่ยนแผนการ สำหรับงานแต่งของตนเอาไว้ในช่วงโค้งสุดท้าย

หลายสิ่งหลายอย่างถูกลดขนาดจำนวน หรือไม่มีก็ตัดออกไป แต่บางอย่างก็ยังคงเดิมเอาไว้ เพราะมีการเตรียมไว้ก่อนแล้วล่วงหน้า อาทิเช่น ชุดแต่งงานที่สั่งตัดจากห้องเสื้อชื่อดังจากต่างประเทศ รวมถึง

ชุดเครื่องประดับสูงค่าที่บิดาเจ้าสาวสั่งทำให้เป็นพิเศษ เพื่องานนี้โดยเฉพาะอีกต่างหาก

ความตั้งใจแต่เดิมของพลอยแสง ที่ว่าจะตัดชุดใหม่ให้แก่กลุ่มเพื่อนเจ้าสาว เพื่อใส่ร่วมงานเป็นธิมสีเดียวกันจึงมีอันล้มเลิกไป ด้วยเหตุนี้เอมิกาจึงพาของเพื่อนเจ้าสาวมาเลือกใช้บริการเช่าชุดไปงาน เพราะมองไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องทุ่มทุนสร้าง ตัดชุดใหม่เพื่อการนี้แต่อย่างใด

-- หูหระแคว้นเดียว แล้วต้องหน้าเหี่ยวแห้งไปเป็นเดือนเพื่ออะไร ชุดราตรีออกงานตัวหนึ่งไม่ใช่ถูก ๆ แถมตัดมาแล้วไม่ค่อยได้ใส่ มันก็เหมือนซื้อมาเก็บไว้เพื่อทิ้งโดยปริยาย ผู้ใช้บริการเช่าเอาดีกว่า เลือกทรง สีและลวดลายได้ตามใจชอบ อีกอย่างเดี๋ยวนี้ใคร ๆ เขาก็นิยมเช่ากันแทบทั้งนั้นแล้ว --

เอมิกายังคงกล่าวเสริมต่อไป แสดงออกเหมือนเห็นดีเห็นงามด้วยกับความคิดของพลอยแสงว่าที่เจ้าสาวคนล่าสุด

“ถ้าเป็นฉัน ฉันก็จะจัดงานแบบพอดี ๆ เหมือนกันแหละ ค่าใช้จ่ายที่เซฟได้ตั้งหลายแสน จะได้เอาไปฮันนีมูน ทำโน่นทำนี่ได้อีกตั้งหลายอย่าง”

“ก็จริงแหละ แต่จัดแบบนี้ก็ดีนะ ไม่โอเวอร์มาก ค่อยดูสมน้ำสมเนื้อกันหน่อย อีกอย่าง บ้านนายเองก็ไม่ได้รวยเท่าบ้านยัยพลอย ยิ่งถ้าให้รับผิดชอบค่าจัดงานเองมีหวังลมจับ เล่นตำนาน่าพริกละลายแม่น้ำกันทีหนึ่งเป็นล้าน”

ใครอีกคนในกลุ่มพูดแสดงความคิดเห็น อาจเป็นเพราะบรรยากาศในร้านเงียบสงบ หรือไม่ก็เพราะพวกเขาพูดคุยกันเสียงดัง จนบทสนทนาทั้งหมดแว่วเข้าหูซัซพล ผู้กำลังตั้งใจเงี่ยหูฟังอย่างชัดเจน

“แน่ละสิแก ตระกูลอัญวณิชยน์นะ พ่อฝ่ายหญิงเขายอมให้แต่งงานก็ถือว่าดีเท่าไหนแล้ว เขาไม่ได้ปลื้มเท่าไหนหรอกนะกับเจ้าบ่าวนะ แล้วค่าจัดงานนี้ พอยัยพลอยเขาก็เป็นคนออกด้วย”

“แต่นายก้องก็ยิ่งดีกว่า สามีพี่สาวยัยพลอยใหม่ละ เห็นว่า คนนั้น
จ้างมาแต่งด้วยหนี พิลึกเนอะ หาสามีให้ลูกสาวไม่ได้ เลยซื้อเอาซะเลย
คนมีเงินก็ดีแบบนี้”

อีกคนหนึ่งแสดงความเห็นอย่างสนุกปาก โดยมีคนอื่นหัวเราะ
ร่วมหรือไม่ก็พยักหน้าเห็นด้วย ยกเว้นเอมิกา ผู้รู้ต้นลึกหนาบางเกี่ยวกับ
ครอบครัวของพลอยแสงมากกว่าคนใด เธอจึงเอ่ยชัดขึ้นเสียงเข้ม
ด้วยต้องการปรามและปกป้องเพื่อนผู้ไม่ได้อยู่ด้วยในที่นั้น

“พวกแกไม่รู้อะไร อย่าเที่ยวพูดส่งเดช เรื่องในบ้านยัยพลอย
มันซับซ้อนกว่าที่พวกแกรู้มา ถ้าจะพูดก็พูดแต่เรื่องของยัยพลอย
เท่าที่ทันได้แต่พอดี และให้อยู่แคในวงพวกเรานี้ เพราะถ้าเกิดมันหลุด
ออกไป พวกแกรับผิดชอบไหวหรือ รู้จักคำว่า หายไปจากสังคมใหม่
นั่นแหละ มันจะเกิดขึ้นกับพวกแก”

คำเตือนของเอมิกาทำให้ทุกคนทำหน้าที่เจื่อนจ้อย ก่อนเปลี่ยน
บรรยากาศและประเด็นสนทนา ด้วยการหันไปชี้ชวนกันเลือกชุดออกงาน
ต่อไป เอมิกาถอนหายใจออกมาแรง ๆ ทีหนึ่ง ก่อนแยกตัวออกจากกลุ่ม
เดินเสียงไปดูชุดตรงมุมหนึ่งของร้านตามลำพัง

ซัชพลกวักมือเรียกพนักงานให้มารับช่วงต่อจากตน เพื่อจับจังหวะ
โอกาสอันดีนั้น เข้าไปหาเป้าหมายผู้ที่จะสามารถสนองตอบ ต่อความอยาก
รู้ อยากเห็นของตนได้ในเวลานี้

“สวัสดีค่ะ คุณน้อง ต้องการชุดแบบไหน บอกคุณพี่ได้นะคะ
คุณพี่เป็นเจ้าของร้านนี้เองค่ะ”

“อ้อ ค่ะ เอ็งนี่ คุณเฉอ ไซ่ใหม่คะ เคยเห็นในทีวีกับนิตยสาร”

“ไซ่คะ คุณพี่เป็นแฟชั่นสไตล์ลิสต์ค่ะ ทำงานตามกองถ่ายหนัง
หรือละคร หรือหลังเวทีตามงานอีเว้นท์ต่าง ๆ เรื่องเสื้อผ้าหน้าผมปรึกษา
ได้นะคะ ยินดีให้บริการ”

“ขอบคุณค่ะ อู๋ ยังไงก็ได้ทำงานกับดาราเยอะเลยสิคะ”

เอมิกาตอบสนองอย่างตื่นเต้น เมื่อมีโอกาสได้พบเจอกับบุคคลที่มีชื่อเสียง นอกจากชื่นชมการดูดวงเป็นชีวิตจิตใจแล้ว เพื่อนสนิทของพลอยแสงคนนี้ก็ยิ่งชื่นชมการเข้าสังคม ทั้งยังเป็นแฟนคลับตัวยงของนักแสดงชายคนหนึ่งอีกต่างหาก

“เยอะค่ะ ก็พอสนิทกับหลาย ๆ คนนะ เพราะทำงานด้วยบ่อย”

“คุณพี่รู้จักหรือสนิทกับ.. ไหมคะ คนนี้นะ เอมชอบมากเลย”

รอยยิ้มแสร้างทำเป็นเอ็นดูแผ่ขึ้นบนใบหน้า ถึงตอนนี้ ชัชพลรู้แล้วว่า จะใช้วิธีไหนหรือเดินเกมอย่างไร เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลเกี่ยวกับพิศมณีสที่ตนต้องการอยากรู้

“สนิทมากค่ะ ถ้าคุยเรื่องน้องคนนี้ มีอะไรให้เล่าเป็นกระแสบงเลยเชียวล่ะ น้องคนนี้เขาน่ารัก นิสัยดี ไม่หยิ่ง ไม่ถือตัวเลยคะ”

“หรือคะ ดีจัง เอมก็อยากเจอบ้าง แต่เข้าไปไม่ถึงตัวเลยคะ แฟนคลับเขาเยอะ”

“ไม่ยากค่ะ ว่าแต่.. เมื่อกี้ คุณพี่ได้ยินคุณน้องกับเพื่อน ๆ คุยกันเรื่องงานแต่ง ขอโทษนะคะ คุณพี่ได้ยินชื่อคุณพลอย ไม่ทราบว่าจะใช้คุณพลอยแสง อัญวณิชชรี ไร่เปล่าคะ”

“ใช่ค่ะ เพื่อนสนิทเอมเอง คุณพี่รู้จักพลอยด้วยหรือคะ”

เอมิกาแสดงสีหน้าแปลกใจ เมื่อได้ยินบุคคลตรงหน้าเอ่ยถึงเพื่อนของตน

“ไม่ได้รู้จักกันเป็นการส่วนตัวหรอกค่ะ แต่คุณพี่รู้จักกับพี่สาวคุณพลอย คุณพิศมณีนะ เราเคยร่วมงานกันมาก่อน ตอนที่เธอประสบอุบัติเหตุใหม่ ๆ คุณพี่ก็ไปเยี่ยม แต่หลังจากนั้น ทางบ้านเขาก็ไม่ให้ใครเข้าพบแล้ว ก็เลยไม่ทราบข่าวคราวกันอีกเลยนะคะ”

“อ้อ พี่สาวพลอยคนนั้น เธอก็ยังอยู่ดี สุขสบายดีค่ะ”

เอมิกาถ่ายทอดข้อเท็จจริงจากที่เคยได้ยินพลอยแสงพูดถึง เพราะแม้แต่ตัวเธอก็ไม่ได้รับอนุญาต หรือถูกชวนไปที่บ้านของอีกฝ่ายอีกเลย นับตั้งแต่มีเรื่องพี่สาวฝ่ายนั้นประสบอุบัติเหตุขึ้นมา

“ได้ยินจากปากคุณน้องแบบนี้แล้ว ค่อยสบายใจหน่อยค่ะ นึกห่วงเรื่องสมองที่กระทบกระเทือนด้วย ไม่รู้ว่า ตอนนี้จะหายดีหรือยัง แต่เมื่อสักครู่ คุณพี่เผชิญได้ยินน้องอีกคนพูดว่า คุณพิศมณีสามีแล้ว พี่ยังแอบตกใจว่า เอ..จริงหรือเปล่า มันจะเป็นไปได้ยังไง”

จังหวะและลักษณะการพูดของซัชพลเป็นไปอย่างลื่นไหล ไม่ได้แสดงกิริยากระเหี้ยนกระหือรือ หรือถามแบบอยากรู้ อยากเห็นจนออกนอกหน้า ทั้งยังหยิบยกข้อมูลเดิมเรื่องอาการทางประสาทหลังประสบอุบัติเหตุของพิศมณีมาประกอบการสนทนา ทั้งหมดนี้จึงทำให้เอมิกาไม่รู้สึกเคลือบแคลงสงสัย เพื่อนของพลอยแสงเชื่ออย่างสนิทใจว่า บุคคลตรงหน้าเป็นคนที่รู้จักของพี่สาวเพื่อนจริง ๆ

“ยัยพวกนั้นนี่จริง ๆ เลย เมาทัจจนได้เรื่อง แต่ก็เป็นเรื่องจริงค่ะ คุณพี่ พี่สาวพลอยเขาแต่งงานแล้ว ไม่กี่เดือนก่อนนี่เอง งานก็จัดที่บ้านนั่นแหละ ไม่ได้เป็นข่าวหรอกค่ะ รู้กันแค่ในวงแคบ ส่วนใหญ่ก็พวกญาติ ๆ เท่านั้นแหละที่รู้”

ข้อมูลอันแสนโอชะถูกเปิดเผยให้ได้ยินได้ฟัง ซัชพลถึงขนาดต้องควบคุมตัวเองไม่ให้ผลอหลุดแสดงอาการตื่นตื่น เพราะยังอยู่ในการสวมบทบาทเป็นเพียงแค่อีตีดเพื่อนร่วมงาน การล้วงข้อมูลบางอย่างต้องค่อย ๆ ทำอย่างระมัดระวัง ควบคุมจังหวะอย่างค่อยเป็นค่อยไป พร้อมผสมผสานร่วมไปกับการสร้างความไวเนื้อเชื้อใจ ในขณะเดียวกัน

“ขอโทษนะคะ แล้วคุณน้องรู้จักสามีคุณพิศไหมคะ ว่าเป็นใคร เป็นไฮโซหรือนักธุรกิจด้วยกันหรือเปล่า เผื่อคุณพี่จะรู้จักนะคะ”

“เอ.. อันนี้ เอมเองก็ไม่รู้เลยคะ เพราะไม่ได้ไปร่วมงาน พลอยเองก็ไม่ค่อยพูดถึงพี่เขยสักเท่าไร แต่ก็น่าจะเป็นคนที่ทางบ้านเขาเลือกกันเองนั่นแหละคะ เอมคงพูดได้แค่นี้แหละนะคะ”

“คุณพี่เข้าใจคุณน้องคะ ได้พูดคุยด้วยแล้วถูกคอ ถูกชะตามากเลย เองลองมาดูคอลเลกชันใหม่ที่ตัดเสร็จแล้ว แต่ยังไม่ปล่อยเช่าที่หลังร้านก่อนไหมคะ อินสพะเรเซ็น ได้แรงบันดาลใจจากแฟชั่นวีคมิลาโน รับรองว่าหุ่นสวยผิวใสอย่างคุณน้องใส่แล้ว จะต้องกลายเป็นเพื่อนเจ้าสาวที่เฉิดฉายในงาน ที่เดียวเชียวละคะ”

“อู๊ย ไปสิคะ”

ลูกแคะน้อยเดินตามหมาป่าด้วยอาการลิงโลดใจ ขณะชัชพลยิ้มพลางเปิดประตูกระจกหลังร้าน เชื้อเชิญให้อีกฝ่ายเดินเข้าสู่อับดับที่วางเอาไว้ หลังจากนั้น เขาจะค่อย ๆ วางหมากรุกคืบต่อไป จนกระทั่งสามารถพาตัวเองเข้าไปใกล้ในสิ่งที่มุ่งหมายไว้ได้ในที่สุด

เอมิกาลูกคล้ำไปตามเนื้อผ้าของชุดราตรีแสนสวยจำนวนหลายชุด ที่มีทั้งแขนไว้บนราวและสวมลงบนตัวพวกหุ่นโชว์ด้วยความพึงพอใจ ทั้งยิ้มกว้างมากขึ้นไปอีก เมื่อได้ยินเจ้าของร้านจิบปากจิบคอบอกกล่าว

“ชอบตัวไหน บอกเลยนะคะ เดี่ยวลดพิเศษให้ด้วย เลือกตามใจชอบเลย เรื่องทรงไม่ต้องห่วง ทางเรามีช่างเสื้อพร้อมแก้ไขให้ได้ตลอดแล้วหน้ากับผมละมีช่างกันหรือยัง ถ้ายัง.. คุณพี่แนะนำให้ไหมคะ รับรองสวยปัง ไม่แพ้ดารามีแบบเหมาทำผมแต่งหน้าเป็นกลุ่ม แล้วหารกันด้วยนะคะ ประหยัดกว่าจ้างแต่งแบบเดียว ทีมช่างนี่ก็คนรู้จักกัน เรียกมาช่วยงานกันอยู่บ่อย ๆ คุณพี่เลยช่วยโปรโมทให้เขาอีกทาง”

“ดีเลยคะ น่าสนใจมาก”

“เอางี้คะ คุณน้องยังไม่ต้องรีบตัดสินใจก็ได้ เดี่ยวเราแอดเบอร์กันไว้ เผื่อคุณน้องอยากสอบถามรายละเอียดเพิ่มเติม ทักมาหาคุณพี่ได้ตลอดระหว่างนี้ คุณน้องก็จะได้อยู่กับเพื่อน ๆ ก่อน ดีไหมคะ”

“ดีค่ะ ขอขอบคุณนะคะ”

“ยินดีค่ะ”

ชายหัวใจหญิงยื่นเอามืออุกัณไปมาอยู่ทางด้านหลังของลูกค้าสาวผู้กำลัง่วนอยู่กับการเลือกชุดราตรีตัวสวย ทั้งที่มาจากฝีมือการออกแบบและตัดเย็บเอง และรวบรวมมาจากหลายแหล่ง ด้วยสีหน้าท่าทางกระหยิ่มใจ เป็นจริงตามอย่างที่กรวิตาเคยพูดเอาไว้ว่า วันหนึ่งอาจมีคนที่ร้านของตน เพื่อหาเข้าสู่ชุดไปงานสำคัญของครอบครัวอัญญาณิชา งานแต่งงานของบุตรคนเล็ก น้องสาวของพิศมณี

งานนี้ กรวิตาเพื่อนสาวไฮโซของตน คงกรีดร้องด้วยความตื่นเต้นเป็นแน่แท้ ถ้าได้รู้เรื่องในอดีตเพื่อนเก่าแต่งงานไปกับผู้ชายปริศนา ทว่าชัชพลยังไม่คิดที่บอกกล่าวเรื่องนี้กับกรวิตา เพราะกลัวอีกฝ่ายจะยื่นมือเข้ามายุ่งมายุ่ม แล้วจะพานทำให้เสียเรื่องกันพอดี

ในส่วนลึกของจิตใจ ชัชพลไม่ได้มีความคิดมุงร้ายกับพิศมณี หากแต่เพราะคิดตามคำที่กรวิตาเคยพูดทิ้งเอาไว้ เรื่องความทรงจำของฝ่ายนั้นที่อาจฟื้นฟูกลับมา มันก็จำเป็นที่จะต้องเตรียมตัวและเตรียมการเพื่อเอาไว้รับมือกับสถานการณ์ และเผื่อสำหรับที่ทางของตัวเองด้วยเช่นกัน

มีเรื่องสำคัญเรื่องหนึ่งที่ชัชพลคิดว่า คงไม่มีใครล่วงรู้ นอกจากคนเพียงสี่คน นั่นคือ ตนเอง พิศมณี กรวิตา และบุคคลอีกผู้หนึ่งซึ่งเคยมีความสัมพันธ์กับพิศมณี ในฐานะผู้ชายที่เคยคบหากันมาก่อน

ผู้ชายคนนั้นคือ เจษ หรือ เจษฎาฑูมิ ผู้เป็นทั้งดาราและหุ้นส่วนใหญ่ ของบริษัทอวกไนซ์รับจัดงานที่กำลังเติบโตในวงการธุรกิจสื่อและประชาสัมพันธ์ บุคคลผู้กำลังผงาดในวงการบันเทิงด้วยบทบาทการแสดง รวมถึงผลงานทั้งด้านหน้าและหลังฉาก คนที่ชัชพลกลัวพูดได้เต็มปากเต็มคำเลยว่า คงมาไกลขนาดนี้ไม่ได้ ถ้าไม่ใช่เพราะมีแรงสนับสนุนจากพิศมณี ผู้เคย ‘ช่วย’ ส่งเสริมและเกื้อหนุนอยู่เบื้องหลัง

อดีตไม่เชื่อมต่อกับอนาคตก็จริง แต่บางสิ่งบางอย่างก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงความจริงที่ว่า มันเคยเกิดขึ้นมาและเคยเป็นอยู่เช่นนั้นมาก่อน ด้วยเช่นกัน

เหมือนเรื่องของพิศมณีและเจษฎาวุฒิ ซึ่งอาจเรียกได้ว่า ยังไม่ได้ยุติลงต่อกัน เวลาที่ล่วงเลยผ่านมาสองปีนั้น เพียงแค่ทำให้มันคงสภาพเหมือนคาราคาซังไว้ เท่านั้นเอง

งานฉลองวันคล้ายวันเกิดเล็ก ๆ ที่มีเพียงสุชาญกับพิศมณี
สิ้นสุดลงไปเมื่อวาน พวกเขาทำเพียงแค่ออกไปหาซื้ออาหารพิเศษและขนมเค้กก้อนเล็กที่มีเทียนสีแดงปักหนึ่งแท่ง เนื่องจากก้อนใหญ่น้ำหนักสองปอนด์ที่เพชรกล้าซื้อมาฝาก หหมดไปตั้งแต่สองวันที่แล้ว เพราะสามพี่น้องบ้านอัญวนิชย์ช่วยกันทานจนเรียบวูธ เหลือส่วนแบ่งเป็นเศษเนื้อเค้กกับครีมนิดหน่อย ไว้ให้เจ้าสไปค์เลียกินอย่างเอร็ดอร่อยในซามข้าวของมัน

แสงเทียนส่องวอมแวมท่ามกลางความมืด ขณะสุชาญปิดไฟเพื่อสร้างบรรยากาศ พวกเขาต่างเกิดในวันและเดือนเดียวกัน แม้อายุห่างกันหนึ่งปี แต่ก็นับเป็นความพิเศษสุดระหว่างคนทั้งสอง ท่ามกลางความมืดสลัว พิศมณีจ้องมองแสงเทียนด้วยแวตาสว่างอาการหลงใหล ปรบมือตามเสียงร้องเพลงอวยพรวันเกิดแบบกระท่อนกระแท่นคร่อมจังหวะของสุชาญไป เมื่อเพลงจบ เธอถูกบอกให้อธิษฐานในสิ่งที่อยากได้ ก่อนจะได้เป่าเทียนบนขนมเค้กเป็นลำดับสุดท้าย

“อธิษฐาน คือ อะไร”

พิศมณีเอ่ยถามอย่างไม่เข้าใจในความหมายของคำดังกล่าว ทว่าน่าแปลกตรงที่คำบางคำนั้น หญิงสาวกลับนึกขึ้นมาได้เอง หรือเข้าใจความหมายได้โดยไม่ต้องได้รับการอธิบาย

“อธิษฐาน ก็หมายถึง ให้คุณพิศคิดถึง สิ่งที่ตัวเองอยากได้เอาไว้
ในใจ หรือจะพูดออกมาก็ได้ครับ”

สุชาณูอธิบายเสียงอ่อนหวาน ทั้งคิดเตรียมคำอวยพรไว้ในใจ
เสร็จสรรพ แคร่ขอให้อีกฝ่ายอธิษฐานเสร็จก่อนเท่านั้นเอง

“อยากได้เด็ก”

“เมื่อวาน คุณสุรย์เอามาให้แล้วไงครับ”

“ไม่เอาตุ๊กตา จะเอาเด็กที่เป็นคน เหมือนสไปค์เป็นหมา ที่ไม่ใช่
ตุ๊กตาคือหมา”

ใครบางคนหัวเราะในความมืด จนแต้มต่อความปรารถนาของ
อีกฝ่าย เมื่อวานนี้เองที่น้องชายคนโตของพิศฉนิแวะเวียนมาอีกหน
พร้อมก็นำของขวัญวันเกิดจากทางบ้านมาส่งให้ หนึ่งในนั้นเป็นตุ๊กตา
เด็กทารกขนาดเท่าคนจริง สามารถกะพริบตาและมีกลไกส่งเสียงร้องได้
อีกด้วย

แม้ส่งเสียงประท้วงไม่พอใจในสิ่งที่ได้รับ เพราะไม่ตรงกับความ
ต้องการ ทว่าพอแกะของเล่นออกจากกล่องได้ เจ้าตัวก็คว้าเอามาอู๋มเล่น
ไม่ปล่อยเลยทีเดียวนี่ แล้วเวลานี้ ตุ๊กตาทารกตัวดังกล่าวก็นอนอึ้งแม้งอยู่
บนโซฟา เจ้าของหาได้สนใจไม่ เพราะกำลังตื่นเต็นกับการเป่าเทียนบน
ขนมเค้ก

“สุขสันต์วันเกิดนะครับ คุณพิศ ขอให้มีความสุข และก็.. ดีขึ้น
เรื่อย ๆ ทุกวันนะครับ”

“อือ”

ไม่ได้อวยพรให้หายจากความผิดปกติที่เป็น เพราะนั่นคงยากเกิน
กว่าความเป็นจริงที่จะเกิดขึ้นได้ หากสุชาณูอวยพรขอให้อาการของอีกฝ่าย
ค่อย ๆ ฟื้นฟูดีขึ้น กลับมามีสติรู้คิดรู้ความ อย่างน้อยก็ขอให้กลับมาสู่ระดับ
ที่หญิงสาวจะสามารถช่วยเหลือตัวเองได้ โดยไม่รบกวนคนดูแลถึงขนาด
ที่ปล่อยให้คลาดสายตาไม่ได้ เหมือนอย่างเช่นที่เคยเป็นมาก่อนหน้า

และนั่นเป็นความปรารถนา เป็นคำอธิษฐานเดี่ยวของสุชาดา
สำหรับวันคล้ายวันเกิดในปีนี้ของตน

แม่เป่าเทียนเสร็จ พิศมณีก็ไม่ได้ช่วยพกรับให้แก่อีกฝ่าย
เพราะไม่รู้เรื่องรู้ความแต่อย่างใด ทั้งสุชาดาเองก็ไม่ได้พูดบอกว่า วันนี้
เป็นวันเกิดของเขาด้วยเช่นกัน ทว่าตอนแบ่งขนมเค้กคนละครึ่งให้แกกัน
หญิงสาวก็แย่งล้อมไปจากมือของสุชาดา แล้วจิ้มขึ้นขนมยื่นไปใกล้ปาก
อีกฝ่าย แสดงออกว่าต้องการบ่อนให้ด้วยสีหน้าท่าทางจริงจัง

“อ๋าม ซาญ อ๋าม”

เสียงหัวเราะเบา ๆ ดังขึ้นจากสุชาดา สำหรับเขา มันเป็นภาพ
ที่น่ารักมาก และเปรียบเป็นดั่งของขวัญที่ดีที่สุดในรอบปีนี้เลยทีเดียว

พิศมณีผู้ไม่เคยตามใจใคร พิศมณีผู้มีแต่ต้องให้คนอื่นบ่อนให้
เวลานี้กำลังจับล้อมบ่อนขนมเค้กให้เขารับประทาน ด้วยสีหน้าท่าทางแสดง
ความตักตวงตั้งใจอย่างเต็มที่

ความรู้สึกวูบไหวของหนึ่งพลันแล่นเร็วอยู่ข้างใน ถ้าหากพวกเขาเป็น
ครอบครัวเดียวกัน เป็นสามีภรรยากันจริง ๆ ก็คงจะดี ไม่ใช่เพียงแค่อสองปี
แล้วหลังจากนั้น ใครคนใดคนหนึ่งต้องเป็นฝ่ายหายไป จากชีวิตของกัน
และกัน

“พิศรักซาญ”

แม้จะรู้แน้อยู่แก่ใจว่า คำบอกรักดังกล่าวไม่มีความหมายอะไร
ทว่าฟังแล้วก็อดรู้สึกหวนไหวไม่ได้ สุชาดายื่นมือออกไปสัมผัสดวงหน้า
สวยงามกระจ่างใส แต่จะถูกผิวเนื้ออันเนียนนุ่มตรงบริเวณข้างแก้มของ
อีกฝ่ายอย่างแผ่วเบา

“ผมไม่มีเด็กให้หรอกนะครับ”

ภาพสามีหนุ่มจูงมือภรรยาสาวพากันเข้ามาในห้องตรวจ ทำให้รอยยิ้มชอบใจของนายแพทย์กรกิตปรากฏขึ้นบนใบหน้า เขาผายมือเป็นทำนองเชิญให้คนทั้งสองนั่งลง ก่อนเปิดฉากเริ่มต้นพูดคุยซักทนายผู้มาใช้บริการตามมารยาทอันควร และเพื่อสร้างบรรยากาศอันดีให้เกิดแก่นคนไข้สาว เป้าหมายหลักผู้มีความผิดปกติทางสติปัญญาและภาวะอารมณ์

“สวัสดีครับ คนไข้เป็นอย่างไรบ้าง วันนี้ดูแจ่มใส อารมณ์ดีนะคะครับ ยิ้มให้หมดด้วย”

หนนี้ ไม่มีการเล่นแก๊งทำตัวแข็งเป็นหุ่นเพื่อล่อหลอกคนไข้ เพราะพิศมณียินยอมรับการตรวจร่างกายจากหมอแต่โดยดี ถึงขนาดนั่งยึดตัวตรง แอนหน้าอกขึ้นรับหูฟังทางการแพทย์ที่ยื่นมาทาบทับ ตรงบริเวณเหนือตำแหน่งหัวใจ

หมอทำตามขั้นตอนไปเรื่อย ๆ จนเสร็จสิ้นการตรวจร่างกายเรียบร้อย ขณะกำลังเขียนใบสั่งยาและกำหนดวันนัดรอบต่อไป เสียงสามีของคนไข้ก็เอ่ยถามขึ้นเบา ๆ ท่ามกลางความเงียบในเวลานั้น

“คุณหมอครับ ผมขอสอบถามอะไรสักหน่อย ได้ไหมครับ”

“เชิญเลยครับ”

“คือ.. ผมมีข้อสงสัยว่า ถ้าหาก.. ถ้าหากว่า ภรรยาของผมเกิดเอ๋อ ตั้งครรภ์ขึ้นมา แล้วเด็กจะมีโอกาสเกิดมา โดยมีอาการผิดปกติทางสติปัญญาเหมือนกับ เอ๋อ แม่ไหมครับ”

คำถามดังกล่าวทำให้หมอวางมือจากปากกา เงยหน้าขึ้นมามองสบสายตาคู่หนึ่ง ซึ่งกำลังมองมายังตนอย่างมีแววเป็นกังวล ทั้งกระหายใคร่อยากรู้ในคำตอบของคำถาม

นายแพทย์กรกิตคลี่ยิ้มอ่อนโยน ก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงเนิบนาบ ทว่าฟังดูสุขุมนุ่มลึกเหมือนเช่นเคย

“ตามจริงแล้ว โรคประสาทเป็นโรคหนึ่งที่สามารถสืบทอดกันผ่านทางกรรมพันธุ์ได้นะครับ ถ้าหากมีประวัติว่า สมาชิกคนไหนคนใดในครอบครัวมีอาการผิดปกติ หรือบกพร่องทางสติปัญญามาตั้งแต่กำเนิด ไม่เพียงแค่ว่าเฉพาะรุ่นพ่อแม่ แต่ต้องย้อนกลับไปดูต้นสายที่รุ่นปู่ย่าตายายด้วย ว่ามีคนใดหรือไม่ที่มีอาการของโรคประสาท เพราะลักษณะการถ่ายทอดทางพันธุกรรมนั้น สามารถที่จะข้ามรุ่นได้”

สุชาญนั่งนิ่งเงียบ พังคำอธิบายทั้งหมดอย่างตั้งอกตั้งใจ ขณะมองเลยผ่านไปทางด้านหลังของคุณหมอม เห็นภาพทารกเพศหญิงตัวน้อย คนเดิมในป้ายโฆษณา ส่งยิ้มหวานให้แก่เขาราวกับต้องการทักทาย

“ในกรณีที่มาตราความเจ็บป่วย ด้วยโรคประสาทตั้งแต่กำเนิด เมื่อมีบุตรก็จะมีโอกาสให้กำเนิด ได้ทั้งเด็กที่มีสมองปกติดี และเด็กที่มีความผิดปกติทางสมอง ขึ้นอยู่กับยีนส์ที่เด็กได้รับสืบทอดมา แต่ภรรยาของคุณ เธอไม่ได้ผิดปกติหรือมีอาการของโรคประสาทตั้งแต่กำเนิด แต่เพิ่งมาเป็นเมื่อไม่นานมานี้ ดังนั้น ย้อนกลับไปที่คุณถามว่าคุณที่ว่า หากมีการตั้งครรภ์ขึ้นมา โอกาสที่เด็กจะมีความผิดปกติทางสมองหรือสติปัญญา จึงถือว่าเป็นไปได้ แต่ก็ค่อนข้างน้อย นอกเสียจากว่า จะมีปัจจัยเรื่องปัญหาสุขภาพอย่างอื่นเข้ามาร่วมด้วย”

คำตอบเชิงอธิบายยืดยาวเหล่านั้น สร้างความรู้สึกปลอดภัยไปร่งโล่งใจให้เกิดแก่สุชาญ จริงอยู่ที่เขาไม่ได้มีสัมพันธ์ทางกายกับภรรยา ทว่าเรื่องเหล่านี้เป็นปัญหาหัวใจ ที่ตนต้องการได้รับการไขให้แจ่มกระจ่าง มาโดยตลอด จำเป็นต้องรู้เพื่อประกอบการตัดสินใจในอนาคตที่ยังมาไม่ถึง

“แต่ถ้ารู้สึกว่าจะยังไม่พร้อมที่จะมีบุตรอย่างไร หมอยังคงแนะนำให้มีการป้องกันทุกครั้ง เมื่อมีเพศสัมพันธ์นะครับ ไม่ควรรีให้ภรรยาทานยาคุมฉุกเฉิน เพราะไม่เป็นผลดีต่อร่างกายในระยะยาว เพราะปริมาณเอสโตรเจนหรือฮอร์โมนเพศหญิงในยาคุมฉุกเฉิน มีมากกว่ายาคุมกำเนิดแบบปกติถึงสองเท่า ซึ่งมันจะเพิ่มโอกาสเสี่ยงในการเป็นมะเร็งเต้านม หรือมะเร็งปากมดลูกได้ครับ”

“ครับ ขอขอบคุณสำหรับการอธิบาย รวมถึงคำแนะนำด้วยนะครับ คุณหมอ”

นายแพทย์กรกิตยังคงยิ้ม เมื่อเห็นอีกฝ่ายมีท่าทีเขินอายต่อคำแนะนำทั้งหมดที่ตนได้ให้ไป เพื่อเป็นประโยชน์แก่ทั้งสองคน

“ยินดีครับ เหมือนเดิมนะครับ ทำนัดครั้งต่อไป อีกสามเดือนข้างหน้า”

“ครับ สวัสดีครับ”

เห็นสามียกมือขึ้นไหว้บุคคลตรงหน้า พิศมณีจึงทำตามบ้างอย่างไม่คิดอะไร ทั้งตอนที่กำลังจะเดินพ้นประตูออกจากห้องตรวจหญิงสาวยังมีการหันมาโบกมือให้คนในห้องสองสามที เพื่อเป็นการอำลา

ตัวของหมอเลิกขึ้นด้วยความประหลาดใจ เมื่อมีโอกาสได้พบเห็นการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นอย่างชัดเจนจากคนไข้ ภายในชั่วระยะเวลาเพียงแค่สามเดือนที่ผ่านมา

หลังเสร็จสิ้นธุระที่โรงพยาบาล สุชาญซ์บรรดาพิศมณีไปที่บ้านของตน เพื่อฉลองวันเกิดย้อนหลังร่วมกับสมาชิกครอบครัวคนอื่น ๆ ในตอนเย็น เขาสั่งอาหารมากมายจากร้านชื่อดังให้มาส่งที่บ้าน รวมถึงสั่งเค้กไอศกรีมมาเพื่อเอาใจภรรยาและหลานสาวโดยเฉพาะ

ทุกคนล้อมวงทานอาหารมือพิเศษร่วมกันอย่างมีความสุข ตั้งโต๊ะชั่วคราวนั่งเบียดกันอยู่ใกล้เตียง เพื่อให้นายสุธนได้ลุกขึ้นมา นั่งร่วมวงรับประทานอาหารด้วยกัน บรรยากาศในบ้านหลังเล็กเต็มไปด้วยความอบอุ่น ทุกดวงหน้ามีรอยยิ้มแจ่มใสเมื่อได้ใช้เวลาร่วมกัน มีแม่กระทั่งเสียงหัวเราะเบิกบาน เมื่อตอนที่กูกโก๋ยื่นการ์ดทำมือของตัวเองที่มีลายมือไ้ย้เขียนคำอวยพร พร้อมรูปวาดดอกไม้ระบายสีสีนสวยงามมอบให้แก่ผู้ชาย

“สุขสันต์วันเกิดนะคะ น้าชาญ หนูขอให้น้าชาญมีความสุขมาก ๆ ค่ะ”

“ขอบใจจ้ะ น้าจะเก็บไว้อย่างดีเลย”

สุชาญรับเอามาถือไว้ พร้อมกับเอื้อมมือออกไปลูบศีรษะหลานสาวอย่างรักใคร่ ท่ามกลางสายตาแสดงความชื่นชมปนเอ็นดูจากแม่และตา ยกเว้นก็แต่น้ำใสใจใจของกูกโก๋ ผู้ที่ติดตามองการตอวยพรไปดังกล่าว พร้อมกับร้องถามขึ้นมา ด้วยน้ำเสียงคล้ายประท้วงไม่พอใจ

“ของพิศล่ะ”

“เมื่อวานวันเกิดน้าชาญคนเดียวนี้ หนูก็เลยทำแค่นี้เอง”

เด็กหญิงหันไปบอกกล่าวตามข้อเท็จจริง ทว่าอีกฝ่ายทำแม่ปากเหมือนออกอาการงอนที่ไม่ได้รับของขวัญเหมือนกับสุชาญ

“ไม่ใช่วันเกิดชาญ วันเกิดพิศต่างหาก”

“อ้าวเหอ หนูไม่รู้ จ้ะคนเดียวทำอันใหม่ให้น้าพิศนะ รอกินข้าวกินไอติมเสร็จก่อน”

พอได้ยิบแบบนั้นแล้ว หน้านี้คือขมวดของพิศมณีจึงค่อยคลี่คลายหันไปอ้าปากรับอาหารที่สุชาญตักป้อนด้วยความเต็มใจ เพลิดเพลินไปกับบรรยากาศ ยามที่ได้ร่วมวงรับประทานอาหารกับคนเหล่านี้ กระทั่งช่วงเวลาแห่งความอิมอรัยสิ้นสุดลง สุริย์ลุกขึ้นเก็บโต๊ะและล้างจานชาม สุชาญทำหน้าที่ให้ยาหลังอาหารแก่บิดา ส่วนกูกโก๋หลังผลิติดการ์ดใบใหม่ให้พิศมณีเสร็จเรียบร้อย จึงพากันออกไปเล่นชายของด้านนอกตัวบ้าน

นายสุธนลงนอนได้ไม่เท่าไรก็หลับไปอีกครั้ง าระหว่างนั้น พี่น้องสองคนจึงนั่งพูดคุยสนทนากัน ในเรื่องความเจ็บป่วยของผู้เป็นบิดา ที่ดูเหมือนว่า อาการเริ่มทรุดลงไปเรื่อย ๆ ทีละน้อย นับตั้งแต่ตรวจเจอมะเร็งกระเพาะอาหารเมื่อสามเดือนก่อน

“ชาญ พ่อเขาเริ่มอาการไม่ค่อยดีแล้วนะ กินได้น้อยลง บ่นปวดท้องอยู่ตลอด นอนแทบจะตลอดเวลา ตื่นขึ้นมา นั่งได้แค่แป๊บเดียว สักพักก็ลงไปนอนต่ออีก พี่ไม่ได้แข่งพ่อตัวเอง แต่พี่รู้สึกว่ พ่อเขาคงอยู่ได้อีกไม่นานแล้วละ”

สุรียม์มองไปทางบิดาผู้ทานอาหารทานยาเสร็จก็หลับไป แม่ไม่ได้ทำหน้าที่เศร้า ทว่าดวงตาสี้อความรู้สึกดังกล่าวออกมาอย่างชัดเจน

“ไหน ๆ ช่วงนี้ ผมไม่ได้ทำงานแล้ว ผมเลยว่าจะย้ายกลับมาอยู่บ้าน เพื่อช่วยพี่ดูแลพ่ออีกแรง อีกอย่างผมเองก็อยากอยู่ใกล้ ๆ ท่านเมื่อเวลานั้นมาถึง”

สุชาญเผยความตั้งใจของตนเอง แม้รู้สึกเฉกเช่นเดียวกับพี่สาว แต่ก็ไม่ได้เป็นทุกข์หนักมากถึงขนาดต้องพุ่มพ่าย เกิดแก่เจ็บตายเป็นเรื่องธรรมชาติ ที่แม่แต่ใครก็ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ และในช่วงเวลาสุดท้ายชายหนุ่มก็ปรารถนาที่จะได้เป็นคนคอยปรนนิบัติดูแล ทั้งคอยอยู่เคียงข้าง ช่วยส่งบิดาให้จากไปอย่างสงบ โดยไม่ต้องติดมีห่วงหรือกังวลใด ๆ กับเรื่องภาระหรือลูกหลาน

“แล้วคุณพิศล่ะ ชาญ”

“ก็พามาอยู่ด้วยกันที่นี่ อ้อ มีหมามาด้วยอีกตัว เพราะผมไม่รู้จะเอาไปฝากใครเลี้ยง ส่วนบ้านนั้นก็ปิดไว้ก่อน เพราะไม่มีคนอยู่ พี่เลี้ยงคุณพิศเขาลาไปดูแลแม่เขาที่ต่างจังหวัดเหมือนกัน ยังไม่ได้กลับมา”

เขาหมายถึงแจ่มจรัส สาวใช้ผู้ส่งข่าวคราวมาให้รับทราบอยู่เป็นระยะ แต่ก็อยู่ในสภาพลาหยุดอย่างไม่มีกำหนดกลับ เพราะต้องการอยู่ปรนนิบัติดูแลมารดาที่ป่วยหนัก จวนเจียนใกล้จะลาโลกอยู่รอมร่อ

“ถ้าฉันก็ดีเหมือนกัน มาอยู่รวม ๆ กัน พ่อจะได้ไม่เหงา พ่อเขารัก
ซาญมาก ต้องมีความสุขแน่นอน”

“ครับ ฉันผมจะกลับไปเก็บของ เตรียมอะไรให้พร้อมก่อน
อีกสักวัน สองวันแล้วจะมา”

“จะ เอาที่ซาญพร้อมนั่นแหละ ไม่ต้องรีบหรอก”

สองพี่น้องพูดคุยตกลงกัน วางแผนสำหรับอนาคตอันใกล้ เหตุการณ์
บางอย่างเมื่อเกิดขึ้นในชีวิต ถือเป็นชะตากรรมที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ ขึ้นอยู่
กับตัวคนว่า จะสามารถปรับตัวเพื่อรองรับหรือแก้ไขมันอย่างไร เพื่อพา
ตัวเองผ่านพ้นเหตุการณ์ดังกล่าวไปได้อย่างมีสติ และสิ้นสุดหยุดลงได้
ด้วยดี

ค่าคืนนั้น ทันทิที่ทั้งคู่ออกมาถึงบ้าน พิศมณีก็ร้องขอให้
สุชาญเปิดโทรทัศน์ เพราะเธออยากดูการ์ตูนที่ตัวเองไม่มีโอกาสได้ดูในวันนี้
ด้วยเหตุนี้ สุชาญจึงโอนอ่อนผ่อนตามใจด้วยเห็นว่า ยังไม่ถึงเวลาเข้านอน
เสียทีเดียว เขาเปิดโทรทัศน์พร้อมกับกดรีโมท เลื่อนไปยังช่องรายการฉาย
การ์ตูนสำหรับเด็ก ก่อนเดินออกจากห้องนั่งเล่น เพื่อไปจัดการทออาหาร
สุนัขชนิดเปียกให้แก่เจ้าสไปค์ ลูกสุนัขที่เดินตามเขาไปทุกที่ ทั้งออกอาการ
หิวอย่างเห็นได้ชัด

ให้อาหารสุนัขเสร็จ เดินวกกลับมาอีกที ยังเห็นพิศมณีนอนเอนกาย
บนโซฟา รับชมการ์ตูนในโทรทัศน์จอใหญ่อยู่อย่างเพลิดเพลิน สุชาญจึง
ขึ้นไปยังชั้นบนเพื่อเป็นฝ่ายอาบน้ำก่อน แล้วค่อยย้อนกลับลงมาพากรรยา
ไปอาบน้ำ และพาเข้านอนเป็นลำดับต่อไป

จังหวะที่การ์ตูนจบลงและมีโฆษณาต่าง ๆ ฉายคั่นรายการ
ก่อนจะเริ่มฉายเรื่องถัดไปนั้นเป็นสิ่งที่น่าเบื่อสำหรับพิศมณี ครั้นเมื่อมอง
ไปบนโต๊ะกลางเห็นรีโมททีวีวางทิ้งเอาไว้ เธอจึงหยิบเอามากดเล่นเหมือน

อย่างทีเห็นสุชาญทำ เมื่อนี้วกดโดนปุมเปลี่ยนช่องรายการ ภาพบนจอโทรทัศน์จึงแปรเปลี่ยนไป ถึงตอนนี หญิงสาวก็เริ่มสนุกกับการกดปุ่มเปลี่ยนช่องไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งหยุดทีช่องรายการฉายภาพยนตร์ ซึงในเวลานั้นกำลังฉายหนังปู้ที่มีฉากตื่นเต้นลุ่นระทิก เป็นฉากทีตัวเอกและกลุ่มผู้ร้ายขับรถยนต์ซึงไปตามท้องถนนเพื่อไล่ล่ากัน พิศมณิจ้องมองดูภาพทีตัดสลับไปมา พร้อมกับรถทีเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วเหล่านั้น ด้วยความรู้สึกบางอย่างทีพลุ่งพล่านขึ้นมาอย่างไม้อาจควบคุมได้

ภาพรถคันหนึ่งทีพลาดท่าเสียหลัก พลิกคว่ำไปสองสามตลบ ทำให้หญิงสาวทีกำลังจับจ้องมองดูอยู่ถึงกับผงะ เกิดอาการตัวแข็งค้างไปชั่วขณะ ความหวาดกลัวจู่โจมขึ้นมาในเฉียบพลัน ดวงตาของเธอยังคงรับภาพอันน่ากลัวอย่างต่อเนื่อง นั่นคือ ภาพของรถอีกคันทีพุ่งเสยขึ้นบนขอบกั้นถนนก่อนชนเข้ากับเสาไฟฟ้าจนด้านหน้ารถยุบตัวบู่ป้ออย่างน่ากลัว เหนือสิ่งอื่นใดคือ มีภาพโคลอสถพีทีเกิดจากการติดกล้องถ่ายทำไว้ภายในตัวรถ เพื่อให้ผู้ชมได้เห็นภาพความเสียหายทีเกิดขึ้นจากแรงปะทะได้อย่างชัดเจน

พิศมณิมองเห็นทุกสิ่งทุกอย่าง ทั้งตัวรถทั้งคันทีชนกระแทกกับเสาไฟฟ้าอย่างรุนแรง เศษกระจกทีแตกกระจายปลิวว่อนคว้างกลางอากาศ และตัวคนขับในสภาพหมดสติ หน้ากระแทกไปกับพวงมาลัย ทั้งมีเลือดไหลอาบหน้าชว่นเสียวสยอง

หัวใจเต้นถี่ร่วรากับจะหลุดออกมานอกเบ้า ท้องไส้ปั่นป่วนขึ้นมาเหมือนอยากจะอาเจียนออกมาเสียให้ได้ พิศมณิศว่าหน้าล่งไปกับไซพานอนตัวลั่นงันงก พลังส่งเสียงครางฮือไม่หยุดปาก สติลัมปชัญญะคล้ายหลุดลอยขาดหายออกจากร่างไปชั่วขณะ หญิงสาวตกอยู่ในสภานั้นนานกว่าสิบนาที กว่าทีสุชาญผู้เฟิงอาบน้ำเสริจจะลงจากชั้นบนมาพบเห็นเข้าในที่สุด

“คุณพิศ ! เป็นอะไรครับ”

ชายหนุ่มรีบตรงเข้ามายกร่างคนนอนคว่ำตัวเกร็งแข็งให้พลิกหงาย มองเห็นดวงตาคู่กลมเบิกค้ำงมีหยาดน้ำตาไหลออกมาเป็นสาย ทั้งมีอาการหอบหายใจถี่จนตัวโยน สภาพของพิศมณีแลดูคล้ายกับครั้งล่าสุด ที่เกิดอาการสติหลุดและควบคุมตัวเองไม่ได้ ทว่าวันนี้แตกต่างออกไป ตรงที่เจ้าตัวยังพอมีสติและตอบสนองต่อเสียงเรียกของเขา เมื่อดูจากแววตาที่มองมายังตน

เสียงครางฮือไม่หยุดดังผสานไปกับเสียงจากโทรทัศน์ เมื่อเขาเหลือวหันไปมองก็พบว่า เป็นช่องรายการอื่นไม่ใช่การ์ตูนที่เปิดทิ้งไว้ให้ตั้งแต่ที่แรก สุชาฎกปิดโทรทัศน์ทันที ก่อนหันกลับมาปฐมพยาบาลภรรยาให้คลายจากอาการผิตปกติที่กำลังเป็น

เขาพร่ำเรียกชื่ออีกฝ่ายไปเรื่อย ๆ ทั้งลุกไปเอาผ้าสะอาดชุบน้ำบิดหมาดมาเช็ดไล่ไปตามใบหน้า คอยเฝ้าสังเกตอาการอย่างใกล้ชิดเพื่อหญิงสาวเกิดอาการชักหรือมีภาวะอย่างอื่นแทรกซ้อน ผ่านไปนานชั่วครู่ใหญ่ กว่าที่จังหวะการหายใจของพิศมณีจะค่อย ๆ ผ่อนเบาลงจนกลับมาเป็นปกติ

“หน้าร้อน ตัวก็ร้อนไปหมด น่าจะเป็นไข้แล้วละ จันทานยาแล้วนอนเลยนะครับ เดี่ยวผมเช็ดตัวให้”

ตั้งแต่เกิดอาการตื่นตัวต่อสิ่งเร้าอย่างรุนแรงที่ห้องรับแขกชั้นล่าง กระทั่งถูกประคองประคองตัวพาขึ้นมาพักผ่อนยังห้องนอนชั้นบน นอกจากหยุดส่งเสียงครางแล้ว พิศมณีไม่ได้เอ่ยหรือพูดอะไรออกมาเลยแม้แต่คำเดียว หญิงสาวได้แต่นอนทอดร่างหลับตานิ่ง ปล่อยให้สุชาฎกใช้ผ้าชุบน้ำเช็ดไปตามเนื้อตัว และผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดนอนให้ ก่อนจะผล็อยหลับไปด้วยฤทธิ์ยาผนวกกับพิษไข้ โดยมีสุชาฎกทำหน้าที่คอยเฝ้าดูแลอย่างใกล้ชิดไม่มีห่าง

เขาอ้งมีอบนหน้าผากของดวงหน้าขาวที่เวลานี้กลายเป็นสีแดง ทั้งตัวรุ่ม ๆ ด้วยอาการจับไข้ ชายหนุ่มนึกโกรธและโทษตัวเองที่ชะล่าใจ ผลอไผลปลอ่ยอึกฝ้ายไ่ว้ตามลำพัง จนเกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝันขึ้นเช่นนี้ สุชาญไม่อาจรู้ได้ว่า อะไรคือสิ่งทีักระตุ้นอาการทางประสาทของพิศมณี จนกำเร็บขึ้นมาอย่างกะทันหัน ชายหนุ่มได้แต่้ึกภาวนาขอใ้คนตรงหน้า หายจากอาการผิดปกติทีักำลังเป็นอยู่ และกลับมาแข็งแรงำเรงสดีไสได้ดังเดิม

แม่หลับไหลไม่ได้สติ ทว่าพิศมณีเริ่มต้นส่งเสียงครางเบา ๆ ในลำคออึกครึ้ บางที คนหลับอาจกำลังถูกห้วงฝันร้ายครอบงำอยู่ก็เป็นได้ ด้วยเหตุนี้ สุชาญจึงยื่นมือของตนออกไป บีบกระชับจับมือของอึกฝ้ายไ่ว้ ดั่งต้อการถ่ายทอดความหวังโย และเพื่อทำใ้ภรรยาของเขารับรู้ว้า เขายังอยู่ข้างเธอตรงนี้ ไม่ได้ออกห่างหรือไปไหนไกลเลย

“ไม่เป็นไรนะครึ้บ คุณพิศ ชาญอยู่เนี่ะ คนดี คุณพิศแค่กำลังนอนอยู่ครึ้บ ไม่มีอะไรเกิดขึ้นทั้งนั้น”

สุชาญใช้เวลาทั้งคืนไปกับการนอนเฝ้าใ้ช้อยู่เคียงข้าง แม่หลับตา ทว่าหูยังคอยฟังเสียงความเคลื่อนไหว มือแตะวางลงบนแขนของอึกฝ้าย เพื่อที่ยามเมื่อภรรยาขยับหรือพลิกตัว เขาก็จะได้ลึ้มตาขึ้นมาสำรวจตรวจดูอาการได้อ่างทันท่วงที ทำหน้าทีัเฝ้าใ้คนป่วยอยู่ทั้งคืน กระทั่งมาเคลิ้มหลับเอาตอนใกล้สว่าง ก่อนจะรู้สึกตัวตื่นขึ้นมาอึกทีั ตอนนาฬิกาบอกเวลาเจ็ดโมงกว่าเข้าไปแล้ว

มองเห็นคนป่วยยังคงหลับสนิท สีหน้าแลดูดีขึ้น ทั้งแต่ตัวตรวจดูก็ไม้อร้อนจัดเหมือนเมือ่คืน ร่างกายคงทุเลาผ่อนเบาจากพิษไข้ สุชาญปลอ่ยใ้ภรรยาอนหลับต่อไป ส่วนตัวเองลงไปชั้นล่างเพื่อปฏิบัติกิจวัตรประจำวันตามปกติ

หลังชายหนุ่มขี่รถมอเตอร์ไซด์ออกจากบ้านไปตลาดได้ไม่นานนักใครบางคนก็ลืมตาขึ้นท่ามกลางแสงสว่างของยามเช้า พิศมณียังไม่พาทัวเองลุกขึ้นมา นั่งในทันที แต่ยังคงนอนกะพริบตาอยู่ครู่ใหญ่ ทำเหมือนพยายามลำดับสติทั้งยังนอนลืมตาอยู่แบบนั้น ก่อนจะค่อย ๆ ชันตัวลุกขึ้นนั่ง มองไปรอบ ๆ ห้องด้วยสีหน้างงใจ เธอพิมพ์ออกมาด้วยเสียงอันแหบแห้ง ทั้งรู้สึกเจ็บคอและกระหายน้ำเป็นอย่างมาก

“ที่ไหน.. ที่นี้มันที่ไหนกัน แล้วฉัน.. มาอยู่ที่นี้ ได้อย่างไร”

ตัวอย่าง

บทที่ 20

คืน

ท่ามกลางความมืดมิดที่เป็นดั่งกรงขังล่องหนไร้ซึ่งทางออก ม่านหมอกสีดำสนิทรอบกายคล้ายปิดผนึกทุกสิ่งทุกอย่าง สกัดกันแม้กระทั่งการมองเห็นที่ยังลึบตา พิศมณิพบตัวเองกลับมายืนตัวลั่นงันก ในห้วงแห่งความฝันอันบิดเบี้ยวอีกครั้ง เศษเสี้ยวของความทรงจำอันน่ากลัวหวนกลับมาใหม่ เปรียบเป็นคล้ายดั่งเศษกระจกที่ยังคงทิมแทง ค้างคาอยู่ในจิตใจได้สำนึก ไม่ได้ถูกขจัดปัดเป่าออกไป เพื่อให้สมองเล็ก จดจำภาพอันน่ากลัวเหล่านั้นเสียที

หญิงสาวทั้งหวาดกลัวและชิงชังต่อความรู้สึก ประหนึ่งถูกผลักให้ ตกจากที่สูงครั้งแล้วครั้งเล่า ทั้งที่เริ่มรับรู้แล้วว่า ภาพที่เห็นอยู่ทั้งหมดนี้เป็น เพียงแค่ความฝัน แต่ก็ไม่อาจที่จะหยุดมัน หรือบังคับตัวเองให้ตื่นขึ้นจาก ฝันเพื่อจะได้ไม่ต้องรู้เห็นอะไร พิศมณิผู้นำสงสารได้แต่ยืนตัวลั่นอยู่กับที่ รอคอยช่วงเวลาแห่งการฉายภาพอุบัติเหตุอันโหดร้าย จะเริ่มต้นขึ้นและ จบลงเหมือนดั่งเช่นทุกที

ไม่มีสิ่งใดเปลี่ยนแปลงไปจากภาพฝันครั้งเก่าก่อน ทั้งซากกรด สีขาวและผู้หญิงที่มีใบหน้าเหมือนกันกับตัวเธอ ทว่ามีเลือดไหลโจรมกาย ผู้หญิงคนดังกล่าวยังคงแน่นิ่งไม่ไหวติงอยู่ตรงที่นั่นคนขับ ถึงตอนนี้ พิศมณิ ตระหนักรู้ว่า เพียงแค่ยื่นมือออกไป ตนก็จะได้ตื่นขึ้นจากความฝัน ทว่าสิ่ง แปลกประหลาดที่แตกต่างออกไปจากทุกครั้ง กลับกลายเป็นว่า หญิงสาว สามารถคืบหน้าไปได้ไกลกว่าจุดเดิมที่เคยเป็นมา มือของเธอสามารถเอื้อม ไปถึงตัวคนเจ็บ แต่ต้องสัมผัสโดนตัวคนในรถได้เป็นครั้งแรก ในหนนี้

จับปล้นทันได้นั่นเอง พิศมณีอีกคนผู้อยู่ในสภาพสาหัสทางกาย ก็กลับมาได้สติ ค่อย ๆ ฟันตี้นลิ้มตาขึ้นมาอย่างช้า ๆ ยกศีรษะที่เต็มไปด้วย เลือดและบาดแผลขึ้นจากอาการคอพับตก หันมาทางพิศมณีคนที่กำลังยืน อยู่ด้านนอกตัวรถ พลางส่งเสียงครวญครางออกมาด้วยเสียงอ่อนระโหย

“ช่วยด้วย.. ช่วยพาฉัน ส่ง.. โรงพยาบาล ..ที่ เจ็บ.. เหลือเกิน”

มันเป็นเหมือนการรับรู้จากทั้งสองด้าน ที่เกิดขึ้นพร้อมกันและ ในเวลาเดียวกัน พิศมณีในเวลานี้ เป็นทั้งคนที่ยืนอยู่ข้างรถ และเป็น คนเดียวกับบุคคลในรถ ผู้กำลังทรมาณจากอาการบาดเจ็บอย่างแสนสาหัส

“เร็วเข้า.. เปิดประตูสิ พิศมณี พาฉัน ..ออกไป”

“ไม่ใช่ เธอไม่ใช่พิศ พิศมีคนเดียว ฉันคือพิศ”

พิศมณีผู้อยู่นอกรถปฏิเสธเสียงสั้น รู้สึกหวาดกลัวต่อความจริง ที่ประจักษ์ชัดอยู่เบื้องหน้า

“ฉันขยับตัวไม่ได้ เลือดออกเต็มไปหมด ช่วยฉันออกไปที ฉันคือ พิศมณี.. พิศมณี อัญญาวิชัย..”

“ไม่.. นี่ไม่จริง พิศมีนี่อยู่ นี่ไม่ใช่ความจริง”

มือเปื้อนเลือดของคนขับค่อย ๆ ยกขึ้นวางพาดบานประตูรถ เสมือนหนึ่งแรงเสียดสุดทำกำลังถูกใช้เพื่อการนี้ นิ้วมือทั้งห้ากระดิกด้วย อาการสั่น ขณะยื่นตรงออกไปหาคนตรงหน้า

“จริง.. นี่เป็นความจริง มีอุบัติเหตุเกิดขึ้น เพียงแต่เธอแค่ลืมนั่น ไป เธอยืนอยู่ข้างนอกรถ แต่ความจริงแล้ว เธอยังติดอยู่ข้างในนี้ ช่วยฉันสิ พิศมณี ช่วยพาตัวของเธอเองออกจากรถคันนี้ เราจะได้หลุดพ้นไปจาก ความทรงจำ ที่เป็นเหมือนกับฝันร้ายนี้อย่างไรละ”

ถ้อยความเหล่านั้นทำให้คนนอกรถ ตัดสินใจยื่นมืออันสั่นของตน ออกมา เพื่อสัมผัสกับมือของอีกคนหนึ่งด้วยเช่นกัน ทันทีที่มีมือของคนทั้งสอง แตะถูกกัน ปล้นทุกสิ่งทุกอย่างรอบด้านก็เกิดปรากฏการณ์ประหลาด คล้าย ภาพการมองเห็นทั้งมวลล้วนม้วนหมุนตัวด้วยความเร็วไว ความรู้สึกเหมือน

มีพายุลูกใหญ่พัดวนขึ้นมามากอย่างกะทันหัน พิศมณีผู้ยืนอยู่นอกเศษซาก
รถมองไม่เห็นอะไรอีกนอกจากความมืดดำ ทว่ามือข้างหนึ่งของเธอยังคง
จับกับมือของใครอีกคนไว้แน่น ท่ามกลางเสียงอื้ออึงของลมพายุที่ก่อตัว
หมุนวน เสียงของพิศมณีอีกคนดังขึ้นแผ่วเบา ฟังราวกับสะท้อนมาจากที่ไกล
“อย่ากลัว..ไม่เป็นไรเราจะไม่เป็นอะไรฉันจะออกไปจับมือฉันเอาไว้
พิศมณี จับเอาไว้แน่น ๆ”

ความทรงจำและความฝันเชื่อมต่อกันเป็นหนึ่งเดียว ทุกสิ่งใน
มโนภาพหรือความฝันสิ้นสุดหยุดลง ไม่มีภาพอุบัติเหตุ ซากรถ หรือแม้
กระทั่งความมืดอีกต่อไป ทุกอย่างกลับกลายเป็นสีขาวโพลน สีขาวแห่ง
กาลเวลาที่เวียนวน เพื่อย้อนกลับมาสู่จุดเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง

**พิศมณีสีมตาขึ้นอย่างช้า ๆ นอนกะพริบตาขบไล่ความงัวเงีย
อยู่ชั่วครู่ใหญ่ แสงสว่างอันแจ่มชัดรอบกายทำให้รู้ว่า ตัวเองตื่นขึ้น
มาในยามเช้า แมื่กำลังหนุนนอนอยู่บนหมอนใบโปรด ทว่านอกเหนือ
จากนั้น กลับไม่มีสิ่งใดคั่นขึ้นในสายตาเลยแม้สักอย่าง ในที่แรก หญิงสาว
นึกคิดไปเองว่า พวกคนรับใช้คงจัดการเคลื่อนย้ายข้าวของของเธอ หรือ
ไม่กี่ก็ถือวิสาสะจัดห้องของเธอเสียใหม่ ทว่าพอเพ่งสายตาพิจารณาทุกสิ่ง
รอบด้านให้ดีแล้วนั้น จึงได้ตระหนักรับรู้ว่า สถานที่แห่งนี้ไม่ใช่ห้องเดิม
ที่เคยอยู่อาศัยแต่อย่างใด**

หญิงสาวชันตัวลุกขึ้นนั่งด้วยความงุนงง รู้สึกปวดมึนในศีรษะ
ทั้งเกิดอาการกระหายน้ำอย่างหนักดูจในลำคอแห้งเป็นผุยผง ทว่าความ
สงสัยทำให้เธอยังไม่ลงจากเตียงในทันที หากแต่ใช้เวลาไปกับการกวาด
สายตามองไปทั่วโดยรอบ เพื่อพยายามทำความเข้าใจกับรูปการณ์ที่ตน
กำลังประสบ

“ที่ไหน.. ที่นั่นที่ไหนกัน แล้วฉัน.. มาอยู่ที่นี้ ได้ยังไง”

หากเป็นพิศมณีนคนเดิมที่สติไม่ดี ในยามนี้คงส่งเสียงกรี๊ดร้อง หรืออะอะไวยวายด้วยความตื่นตระหนกตกใจ ทว่าพิศมณีนผู้ซึ่งเพิ่งตื่นขึ้น จากฝันร้ายและนั่งอยู่ตามลำพังตอนนี้ เป็นคนเดิมซึ่งกลับคืนมาสู่ตัวตน อันมีสติ ทั้งเคลื่อนไหวแตกต่างไปจากคนก่อนหน้าโดยสิ้นเชิง

-- เธอไม่ได้อยู่ในห้องของตัวเอง และที่นี่เองก็ไม่ใช่บ้าน เกิดอะไร ขึ้นกับเธอกันแน่ ทำไมถึงได้มาอยู่ที่นี่ แล้วทำไมถึงทำอะไรไม่ค่อยได้ รู้สึก เหมือนตัวเองลืมนะอะไรไป แต่จำไม่ได้ว่ามันคืออะไรกัน --

ในขณะที่กำลังลำดับความนึกคิดอันสับสน และพยายามจัดการ กับความทรงจำอันยุ่งเหยิงอยู่นั้นเอง เสียงลูกบิดประตูกึ่งขึ้นท่ามกลาง ความเงียบสงบในเวลานั้น พิศมณีนสะดุ้งเล็กน้อยด้วยอาการตกใจ ก่อนมองเห็นร่างของผู้ชายคนหนึ่งก้าวผ่านบานประตูเข้ามา สีหน้าของ บุคคลดังกล่าวแสดงอาการแปลกใจ ก่อนส่งยิ้มให้และเอ่ยถาม ขณะก้าว เข้ามาใกล้ต้นอีกต่างหาก

“ตื่นแล้วหรือครับ ไม่สบายแต่ทำไมตื่นเร็วจัง คนดี ไหนขอผม ดูหน่อยว่า ไข้ลดลงหรือยัง”

เมื่อเห็นภรรยาตื่นลุกขึ้นมา นั่งได้ สุขภาพผู้เพิ่งกลับมาจากตลาด จึงขยับเข้าไป หมายใช้มือแตะตรวจสำรวจความร้อนจากพิษไข้ ตาม ใบหน้าและลำตัวของอีกฝ่าย ทว่าผีเท้าก้าวเดินจำต้องหยุดชะงัก เมื่อได้ยิน คนตรงหน้าเอ่ยเสียงหัวนสนั่น น้ำเสียงผิดไปจากปกติธรรมดาโดยสิ้นเชิง

“แกเป็นใคร”

“คุณพิศมณีนไม่เพราะเลยนะ จำมาจากไหนอีกแล้ว เข้านี้ทานใจัก กันนะครับ แต่ขอแตะดูก่อนนะว่าที่ไม่สบาย ตอนนี้อยู่ตื่นแล้วหรือยัง”

“ถอยออกไป อย่าเข้ามาใกล้ฉัน แกเรียกชื่อฉัน แสดงว่า แกรู้จักฉันใช่ไหม”

กระแสเสียงแข็งกระด้างเย็นชาเหล่านั้น ไม่ได้ทำให้สุชาญบังเกิดความตกใจ เท่ากับการที่เห็นอีกฝ่ายแสดงอาการจดจำตนไม่ได้ ทั้งยังร้องถามออกมาด้วยวิธีการพูดที่แตกต่าง รวากับเป็นคนละคน

หรือว่า..

“คุณพิศ.. จำผมไม่ได้หรือครับ ผมชาญไง”

“ชาญไหน ฉันไม่รู้จัก แล้วที่นี่ที่ไหน คนอื่นอยู่ไหนกันหมด”

“ไม่มีใครอยู่ที่นี้ครับ ตอนนี้มีแค่คุณพิศกับผม เราสองคนอยู่ด้วยกันที่นี้ครับ”

“ไม่จริง ฉันกับแกไม่รู้จักกัน แล้วทำไมฉันต้องมาอยู่ที่นี้กับแกด้วย ฉันควรจะอยู่ที่บ้านของฉันสิ นั่นถึงจะถูก”

ชัดเจนแล้วว่า บุคคลที่กำลังโต้ตอบด้วยสีหน้าท่าทางกราดเกรี้ยวตรงหน้า คือ ตัวตนคนเดิมที่แท้จริงซึ่งเคยเป็นมา ของทายาทลำดับแรกสุดแห่งตระกูลอัญวนนิชย์ที่ร่ำรวยและมั่งคั่ง คนเดียวกันนี้เองที่ต้องประสบกับชะตากรรมอันน่าสงสาร ถูกตัดขาดออกจากความทรงจำที่ขาดช่วงไปนานนับสองปี อีกทั้งเป็นคนเดียวในเวลานี้ที่สุชาญไม่เคยพบเจอมาก่อน แม้ยังคงเป็นรูปร่างหน้าตาเดิมทุกประการ ทว่าสิ่งที่แตกต่างไปคล้ายกับเป็นจิตวิญญาณ หรืออีกตัวตนหนึ่งซึ่งปฏิเสธกันและกันโดยสิ้นเชิง

เพราะต่างคนต่างนั่งเงียบไปชั่วขณะ จึงทำให้เกิดบรรยากาศที่คล้ายกับเป็นสุญญากาศ พิศมณีใช้สายตาอันแหลมคมทิ่มแทงไปตามร่างสูงโปร่งของชายแปลกหน้า ผู้กำลังยืนห่างออกไปไม่ไกล หัวสมองที่ไม่ได้ใช้งานเพื่อขบคิดพิจารณามานาน บัดนี้ กำลังทำงานอย่างหนักเพื่อคิดหาทางออกให้กับเรื่องที่ตนเองไม่อาจเข้าใจตรงหน้า

“แกชื่อชาญใช่ไหม ไปเอาน้ำมาให้ฉันดื่มหน่อย ตอนนี ฉันคอแห้งมาก แล้วค่อยคุยกัน”

หญิงสาวไม่ได้ร้องขอ เพราะตลอดทั้งชีวิตเคยชินแต่กับการสั่ง
ทั้งรู้สึกกระคายต่อสีหน้าและแววตาของคนแปลกหน้าที่มองมา แสดงออก
ราวกับว่า เป็นห่วงเป็นใยในตัวเธอเสียเหลือเกิน

สุชาญรีบลงไปยังชั้นล่าง เพื่อนำแก้วและขวดใส่น้ำดื่มกลับขึ้นมา
ให้อีกฝ่าย เขาวางทั้งหมดไว้บนโต๊ะข้างเตียง ก่อนถอยออกมาชั้นรักษา
ระยะห่างระหว่างกันตามเดิม ชายหนุ่มมองดูหญิงสาวเทน้ำใส่แก้วยกดื่ม
อีก ๆ จนหมดอย่างทิวกระหาย พิศมณียังคงดื่มต่อไป กระทั่งน้ำหมดขวด
ภายในเวลาไม่นาน

“โทรบอกคนที่บ้านฉัน พ่อฉันหรือน้องชายก็ได้ ให้มารับฉันที่นี่
แกติดต่อกพวกเขาได้ใช่ไหม”

ปราศจากท่าทีตื่นตระหนกหรือร้องเอะอะไว้วาย พิศมณีที่กลับ
มามีสติสัมปชัญญะครบถ้วนอีกครั้ง เคลื่อนไหวไปตามสัญชาติเดิมซึ่งเคย
กระทำ กลับมาจดจำเรื่องราวของตนเอง ทั้งสามารถคิดอ่านและรับมือกับ
สถานการณ์ได้อย่างฉับไว เป็นเหมือนอย่างที่ว่า ‘พิศมณี อัจฉริยะ’ คนเดิม
เคยเป็นมาก่อนหน้า

ได้ยั้งดังนั้น สุชาญผู้ตกอยู่ในสภาพงงงันเฉกเช่นเดียวกัน จึง
ได้แต่ทำตามคำบอกของอีกฝ่ายอย่างไม่มีทางเลือก เพราะนี่ไม่ใช่เวลา
ที่จะมัวมาอธิบายขยายความ หรือรื้อฟื้นเรื่องราวความสัมพันธ์ระหว่าง
กันแต่อย่างใด พิศมณีตรงหน้าไม่ใช่ภรรยาสติไม่ดีของเขา หากแต่เป็น
คุณพิศมณี บุตรสาวคนโตแห่งบ้านอัจฉริยะ ผู้ซึ่งแม้แต่จะมองดูหรือ
เข้าไปยื่นเคียงใกล้ สุชาญก็ยิ่งรู้สึกว่าตัวเองไม่คู่ควร

เขาหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา ค้นหาเบอร์ติดต่อที่ต้องการ ก่อนกด
ปุ่มโทรออกไป รอสัญญาณปลายสายอยู่ชั่วอึดใจ ก่อนที่เสียงของไพฑูรย์จะ
ตอบรับกลับมาในทำนองที่สุด

“-- ครับ พี่ชาญ มีอะไรหรือเปล่าครับ โทรมาแต่เช้าเลย --”

“คุณทूरย์ ขอโทษที่โทรมารบกวนนะครั้บ แต่ตอนนี๋ คุณพิศกลับ
มามีสติแล้ว เธออยากให้คุณมารับเธอกลับบ้านนะครั้บ”

--“อะไรนะครั้บ พี่พิศเป็นอะไรนะ พี่พูดใหม่่อีกทีได้ใหม่
ผมฟังไม่่ค่อยถนัด ขออีกรอบ --”

“คือว่า..”

จ้งหวะที่สุชาญกำลังจะพูดอธิบายซ้ำอีกรั้บ พี่ศมณีก็ส่งเสียง
ท้วงขัดจ้งหวะ เธอยืนมือออกมาตรงหน้า แสดงความต้องการที่มีต่อ
เครื่องโทรศัพท์ในมือของอีกฝ่าย

“เอามาเนี้ ฉันคุยเอง”

สายตาที่มองมาทั้งแข็งกร้าวและเย็นชา แววดตาของคนไม่่รู้จักกัน
ดังกล่าว ทำให้ชายหนุ่มรู้สึกเหน็บหนาวขึ้นมาอย่างเฉียบพลัน พี่ศมณีคว้า
โทรศัพท์ไปจากมือของสุชาญผู้นำมาขึ้นส่งให้ โดยไม่มีแม่แต่คำขอขอบคุณ
หรือขอบใจแม่สักคำเดียว

“ทूरย์เหรอ”

--“อะไรละเนี้ งอแงแต่เข้ากันเลยหรือ คุณพิศมณี วันนีให้พี่เขย
โทรหาน้องทำไม ของขวัญวันเกิดผมก็ซื้อให้แล้วไง ตุ๊กตาเด็กแบบที่ร้อง
ได้ด้วย แล้วยังอยากจะได้อะไรอีกรั้บ พี่สาวผม --”

เสียงของไพทूरย์พูดเล่นพูดหัวมาตามสาย ด้วยพานึกเข้าใจ
ไปว่า พี่สาวตนแค่นี้ก็อยากโทรมาก่อทวน หรือพูดคุยเล่นด้วยกับตน
ในยามเช้า ทว่าเขาคิดผิดไปถนัด เมื่ออีกฝ่ายตอบกลับมายืดยาว
ด้วยกระแเสเสียงและลักษณะการพูดที่ทำให้เขาต้องนั่งอึ้งตะลึงงัน

“พูดบ้า่อะไร แกรีบมารับฉันที่นี้่ด่วนเลยนะ ตอนนี๋ ฉันงไปหมด
แล้ว ไม่่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น มีผู้ชายที่ไหนก็ไม่่รู้มาบอกว่ ฉันอยู่กับมันที่นี้่
แค่สองคน”

พิศมณีพูดกึ่งตะคอกสวนกลับน้องชาย ปลายสายนิ่งเงียบไปชั่วครู่
หนึ่ง ก่อ่นเสียงบางเบาคล้ายอ้าอึ้งอย่างหนักของไพทूरย์จะตามย้อนกลับมา

-- นั่นใคร พี่พิศหรือ นั่นพี่พิศจริง ๆ หรือ --"

"แกคิดว่าฉันเป็นใครกันล่ะ อ้อ แกรู้จักกับมันนี่ เพราะงั้นแกคงรู้ ไข่ใหม่ที่ว่านี่ที่ไหน รีบ ๆ มาเร็ว ๆ เข้า ก่อนที่ฉันจะประสาทเสียมากไป กว่านี้ ได้ยินไหม รีบมาด่วน !"

ได้ยินเสียงอีกอึกตอบรับ ทั้งแว่ได้ยินเสียงผู้เป็นน้องชายร้อง ตะโกนเรียกพ่อเสียงดังลั่น ก่อนที่สัญญาณจะตัดไปเพราะตัวเธอเองกด ปุ่มวางสาย แล้วหันไปเผชิญหน้ากับคนแปลกหน้า บุคคลผู้ซึ่งน้องชายตน เพิ่งหลุดเรียกคำว่า 'พี่เขย' ให้ได้ยินเมื่อสักครู่

สายตาดูดันสอดซัดมาอีกครา ทว่าคราวนี้แฝงไว้ด้วยแว่เย็นชา ปนรังเกียจ สุธาญมองเห็นอีกฝ่ายเหยียดยิ้มเล็กน้อยขึ้นตรงมุมปาก คล้าย กำลังปลดปล่อยอาการดูถูกเหยียดหยามอยู่ในที

"พี่เขยอย่างนั้นหรือ ทำไมน้องชายฉันเรียกแกว่าพี่เขย หมายความว่า ยังไง แกกับฉัน.. เป็นอะไรกัน อย่างนั้นหรือ"

มันเป็นคำถามที่ตอบยากลำบากมากสำหรับสุชาญในเวลานี้ เพราะเขาไม่อาจคาดเดาได้เลยว่า คนตรงหน้าจะมีปฏิกิริยาเช่นไรกับ คำตอบที่แม้แต่เจ้าตัวเองคงไม่อยากจะรับรู้หรือรับฟัง ส่วนพิศมณียังคงถาม คาคัดค้านเอาคำตอบอีกครั้ง เพื่อให้แน่ใจในข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นกับตัวเอง

"ว่ายังไง พุดสิ แกทำเหมือนตัวเองรู้จักกับฉัน แกเป็นอะไรกับฉัน หรือยังไง"

"ผมกับคุณพิศ พวกเรา เอ่อ พวกเราแต่งงานกันครับ"

"แต่งงาน ! ฉันคนนี่ แต่งงาน กับผู้ชายอย่างแกเนี่ยนะ !"

ไม่รู้ว่า อะไรสร้างความเจ็บปวดให้มากกว่ากัน ระหว่างคำพูด ดูหมิ่นดูแคลน หรือสายตาแสดงความรังเกียจเด็ดชั้นทื่ออย่างไม่ปิดบัง ทั้งที่เคยคิดภาพเอาไว้ล่วงหน้าว่า สักวันเหตุการณ์แบบนี้อาจเกิดขึ้น แต่พอต้องเผชิญหน้ากับมันจริง ๆ สุธาญกลับพบตัวเองเจ็บปวด เกินกว่า ที่คาดคิดเอาไว้หลายเท่าตัว

“เป็นไปไม่ได้ ทำไมฉันไม่รู้เรื่อง มันจะเป็นไปได้ยังไง ฉันอยู่ในช่วงพักฟื้นร่างกาย เพราะเพิ่ง..”

ถ้อยความขาดตอนหายกลับเข้าไปในลำคอ ดวงตาของหญิงสาวเบิกกว้างขึ้น เสมือนความเข้าใจในบางเรื่องเพิ่งเดินทางมาถึง มีผลทำให้ตัวเองต้องชะงักงันไป

“วันนี้ วันที่เท่าไร เดือนอะไร แล้วปีล่ะ”

สุชาญตอบคำถามไปตามตรง มองเห็นอีกฝ่ายทำท่าทางผงะตักใจ ก่อนจะหลุดตัวลงคว่ำหน้าไปกับพุกนอน คล้ายเกิดไร่เร็วแรงขึ้นมาอย่างกะทันหัน

“สองปี.. นี่ฉันไม่รู้สักตัว จำอะไรไม่ได้เลย ตั้งสองปีเชียวนะหรือ..”

พิศมณีน้ำตาไหล เอ่ยคร่ำครวญกับตัวเองด้วยความเสียอกเสียใจ ช่วงเวลาที่ขาดหายเปรียบดังช่วงชีวิตที่ตกหล่นหายไป สำหรับเธอแล้วมันเหมือนเป็นเพียงเมื่อวานนี้เอง ที่ตัวเองนอนกระดิกกระเดี้ยตัวไม่ได้ แขนขาหรือแม้แต่ช่วงคอถูกเข้าเฝือกเอาไว้ จนมีสภาพเหมือนกลายเป็นคนพิการไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง

ในเวลานั้น หญิงสาวต้องอยู่ในสภาพหลับ ๆ ตื่น ๆ ด้วยความเจ็บปวดจากพิษบาดแผลตลอดเวลา ทว่ามาถึงตอนนี้ ตอนที่ตื่นลืมตาและพบตัวเองหายดีเป็นปกติแล้ว เวลากลับผ่านไปนานถึงสองปี โดยที่ตนไม่รู้เรื่องรู้อะไรเลยแม้สักนิดเดียว

“ฉันหลับไปหรือ นอนไม่ได้สติมาตลอดเลยหรือ”

แววตาซึ่งอ่อนลงชั่วขณะมองไปยังคนตรงหน้า พิศมณียังคงนั่งค้างอยู่ในท่านั่งครึ่งหมอบ แม้อู้งานเจ็บปวดเพียงใดแต่ยังกล้าใจเอ่ยถาม เพราะต้องการทราบความจริงให้เป็นที่ประจักษ์

“คุณพิศไม่ได้หลับครับ คุณตื่นอยู่ตลอด ใช้ชีวิตไปตามปกติ เพียงแค่จำอะไรไม่ได้เท่านี้เอง”

แม้อยากขยับเข้าไปใกล้เพื่อช่วยซับน้ำตาบนดวงหน้า หรือปลอบโยนให้คลายจากความหมองเศร้าสักแค่นิด โสชาญก็ไม้อาจทำเช่นนั้นได้ เมื่อในยามนี้ มีเส้นล่องหนขีดแบ่งระยะห่างระหว่างพวกเขาเอาไว้ และอีกฝ่ายได้กลับไปเป็นคุณพิศมณีตามอย่างที่เธอเคยเป็นมา

โสชาญรู้สึกใจหายอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน..

“ถ้าฉัน ฉันก็ความจำเสื่อมอย่างนั้นหรือ เป็นแบบนี้ใช่ไหม”

“ใช่ครับ”

“แล้ว.. แล้วฉันแต่งงานนานหรือยัง แล้วมันเกิดขึ้นได้อย่างไร”

“สามเดือนแล้วครับ คุณพ่อของคุณ ท่านเป็นคนจัดการเรื่องนี้”

“คุณพ่อเอง.. อย่างนั้นหรือ เข้าใจละ.. นี่คือเหตุผลที่ฉันมาอยู่ที่นั่นสินะ”

“ครับ”

พิศมณียกตัวขึ้นมา นั่งตัวตรงอีกครั้ง ปรับสีหน้าให้กลับมาราบเรียบ เป็นปกติ ปราศจากแวตตาลื่อนลอย หรือแม้แต่รอยยิ้มหวานที่เคยมีให้แก่โสชาญเสมอมา

“ฟังนะ ฉันไม่รู้หรือกว่า แกเป็นใคร เพราะฉันจำไม่ได้ และฉันจะไม่จำด้วย ก่อนหน้านี้นี้ ไม่ว่าพวกเราจะเคยเป็นอะไร หรือเป็นมาอย่างไร เรื่องระหว่างแกกับฉัน ลืมมันซะ ให้มันสิ้นสุดลงตรงนี้ ต่อให้พ่อของฉันเป็นคนจัดการก็ตาม แต่ฉันไม่ได้อยู่ในสภาพรับรู้อะไรได้ ฉันไม่ได้เต็มใจ ไม่ได้ตกลงปลงใจด้วยตัวเอง ดังนั้น อย่าคิดที่จะมาผูกมัด หรือเป็นอะไรกับฉันทั้งนั้น เพราะฉันไม่เอาด้วยอย่างแน่นอน”

ทุกถ้อยคำราวคมหนามที่แทงหัวใจจนพรุณเป็นแผล นี้เองหรือ.. คือตัวตนที่แท้จริงของผู้หญิงที่ใครต่อใครต่างกล่าวขวัญถึงกิตติศัพท์ ความร้ายกาจ เจ้าของรูปร่างหน้าตาสวยสดงดงามทว่าบรจจุไว้ด้วยพิษร้ายวินาที่นี้ พิศมณีคนสติไม่ดี ภรรยาผู้ทั้งน่ารักและน่าสงสารของเขาหายไป กลายเป็นใครคนอื่นที่โสชาญไม่เคยรู้จักมาก่อนเลยในชีวิตนี้

พิศมณีนี่ไม่ได้ต้องการเขา เธอแค่ต้องการทวงคืนชีวิตเก่าของตัวเองกลับคืนมาเท่านั้น..

สุชาฎทำอะอะไรไม่ได้ นอกจากก้มหน้ารับคำด้วยใบหน้าอันแสนเศร้า ในทุกสิ่งทุกอย่างที่อีกฝ่ายประกาศอย่างแข็งขันในเจตนาภรรยาของตัวเอง

หลังไฟทอร์ยเป็นคนเดินทางไปรับตัวพี่สาวคนโตกลับมาสู่บ้าน สิ่งแรกที่พิศมณีผู้นั่งหลับตานิ่งเงิบมาตลอดทางกระทำ คือการเปิดฉากโวยวายใหญ่โตกลางบ้าน ต่อหน้าทุกคนที่สู้อุตส่าห์พร้อมใจกันมารอต้อนรับการกลับมาของเธอด้วยความยินดี แต่ทุกคนถูกเล่นงานจนหน้าถอดสี มีโยที่อุ้มหมั้นพยายามใช้น้ำเย็นเข้าลูบ ทั้งอธิบายเรื่องราวที่มาที่ไปให้ฟัง พร้อมกับชี้ให้เห็นถึงความจำเป็นที่ต้องทำแล้ว แต่ดูเหมือนว่า นั่นยังทำให้โทสะอันแรงร้อนของลูกสาวคนโต โหมลุกกระพือมากขึ้นกว่าเดิม

บรรยากาศที่ควรอบอุ่นไปด้วยความซาบซึ้งยินดี แปรเปลี่ยนเป็นอึมครึมด้วยถ้อยคำตำหนิและกล่าวโทษ ซึ่งเกิดจากวาจาเผ็ดร้อนจากคนคนเดียว พิศมณีกล่าวโทษทุกคนด้วยสีหน้าท่าทางอันกรวดเกรี้ยว แสดงออกด้วยกิริยาอาการซึ่งซังปนดูถูกเหยียดหยาม ยามกล่าวถึงผู้ชายแปลกหน้าคนที่หัวเด็ดตีนขาด ตนก็ไม่ยอมรับเอามาเป็นสามี

“พอทำแบบนี้กับพิศไม่ได้ ไฉนมันไป ใ้ผู้ชายขึ้นตำคนนั้นนะ พิศไม่มีวันลดตัวลงไปเป็นอะไรกับมันเด็ดขาด ถ้าพอจะอ้างว่า ทำเพื่อล้างคำสาปเหล่าไหนละไรนั่น ตอนนั้นก็ถือว่าพอทำสำเร็จแล้ว เพราะฉัน ไฉนมันไปซะ อย่าให้พิศเห็นหน้ามันอีก”

หญิงสาวประกาศกร้าว ดวงหน้าสวยงามนี้ดูดันราวยักษ์มาร เมื่อกล่าวถึงสุชาฎผู้ไม่ได้ติดตามมา เพราะถูกไฟทอร์ยผู้เข้าใจสถานการณ์กล่าวห้ามเอาไว้

ตอนออกมาจากบ้าน แม่แต่เจ้าสไปค์ ลูกสุนัขที่หญิงสาวเคยรัก
หนักหนา ยังถูกปลายเท้าเตะไล่ออกไปให้พ้นทาง ตอนที่มีนกระดิกหาง
เข้าไปต้อนรับเจ้านายสาวผู้ลงมาจากชั้นบน เหมือนอย่างที่มีนเคยทำอยู่
ทุกวัน

สุชาตุดองรีบเข้ามาอุ้มตัวสุนัขเอาไว้ด้วยใบหน้าอันแสนเศร้า
นั่นเป็นภาพสุดท้ายที่ได้เห็น ก่อนที่ไฟพวยพุ่งจะขับรอกพาพี่สาวจากมา

“พิศ ลูกใจเย็น ๆ ก่อน พ่อรู้ว่าลูกโกรธที่พ่อตัดสินใจโดยพลการ
ไม่ได้ถามความสมัครใจยินยอมจากลูกก่อน ตอนนั้น พ่อเองไตร่ตรอง
อย่างรอบคอบแล้ว พ่อเลือกคนที่ดีที่สุด เพื่อให้มาทำหน้าที่ดูแลลูกของพ่อ
แต่ถ้าลูกไม่ต้องการ เดี่ยวพ่อจะจัดการเรื่องนี้เอง”

อุดมชัยพยายามพูดเกลี้ยกล่อมให้ลูกสาวเย็นลง เวลานี้ สมาชิก
ครอบครัวทุกคนนั่งพร้อมหน้ากันอยู่ในห้องนั่งเล่น แต่ละคนมีสีหน้าท่าทาง
เงิบขริมและเครียดเคร่ง เมื่อต้องเผชิญกับแรงกดดันที่คล้ายรังสีแผ่พาน
ออกมาจากตัวลูกสาวคนโตของบ้าน

“จัดการเดี๋ยวนี้เลย ! แค่คิดว่า มันเคยแตะเนื้อต้องตัว
พิศก็ขยะแขยงแล้ว”

“มันไม่ถึงขนาดนั้นหรอก ผมว่าพี่เองก็พูดเกินไปนะ ตอนที่พี่ไม่รู้ลึก
ตัว จำอะไรไม่ได้ พี่ซาบซึ้งใจขอบคุณพี่อย่างดี พวกเราทุกคนก็เห็นกันอยู่”

ไฟพวยพุ่งนี้เงิบอยู่นานกล่าวท้วงขึ้น ดังต้องการเรียกร้อง
ความเป็นธรรมให้พี่เขย ในฐานะที่เป็นน้องชายคนสนิท เขาไม่ค่อยขัด
แย้งหรือเห็นต่างกับพี่สาวก็จริง แต่กับกรณีนี้ ชายหนุ่มรู้สึกอดรนทนไม่ได้
จึงจำเป็นต้องออกตัวแก้ไขให้แกพี่เขยผู้นำสงสาร

“แกเงิบไปเลย ใ้ซุรี่ แกเห็นดีเห็นงามด้วย เพราะแกก็เกลียดฉัน
เหมือนกันใช้ไหมล่ะ พวกแกทั้งสามคนเลย โดยเฉพาะยัยพลอย แกคงสะใจ
มากเลยใช้ไหม พี่เห็นฉันอยู่ในสภาพแบบนั้น แพนแกใช้ไหมล่ะ อาศัยตอนฉัน
ความจำเสื่อม หาเรื่องกำจัดฉันออกไปจากบ้าน เพื่อให้ตัวเองได้แต่งงาน”

ความโกรธแผ่ขยายเหมือนไฟลามทุ่ง และคนพาลมักไม่หยุด
ระบายโทสะที่มีแค่กับคนคนเดียวตรงหน้า พิศมณีที่นี้กวาดไปยังน้องชาย
หญิงทั้งสามของตน พลอยแสงสะดุ้งเฮือกเมื่อถูกวาจาอันแรงร้อนลามมา
ถึงตัว แต่ไหนแต่ไรมา ตัวเองก็มีความเกรงกลัวพี่สาวเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว
พอถูกพูดกล่าวหาให้เจ็บช้ำน้ำใจ น้ำตาก็พานไหลออกมาเองโดยอัตโนมัติ

“พลอยไม่ได้.. พลอยไม่ได้คิดแบบนั้น พลอยแค่ช่วยกันกับพี่คุณ
ตามหาคนที่ย่าชวดท่านต้องการแค่นั้นเอง”

“อ้อ ถึงกับต้องเอาผีเอาสาธมาอ้อเลยหรือ ใจร้อนอีกคน แต่มา
ยุ่งอะไรด้วย ฉันจะไปเอาเรื่องมัน คอยดู!”

“พิศ พอเถอะลูก แม่ขอให้พิศใจเย็นลงก่อน ลูกเพิ่งฝัน ร่างกายและ
จิตใจยังไม่แข็งแรงดี ควรพักผ่อนให้มากกว่านี้ แล้วเราค่อยพูดคุยเรื่องนี้
กันอีกที เมื่อไหร่ก็ได้”

นางพิชญ์สินีเป็นฝ่ายออกตัว พูดแทรกขึ้นหวังช่วยคลี่คลาย
สถานการณ์ที่ว่าพิศมณีหันขวับมาจ้องหน้ามารดาทำตาขวาง ดั่งไม่พอใจ
ที่ถูกขัดจังหวะระบายความพิโรธของตน

“แม่อย่ายุ่ง แม่ก็เข้าข้างแต่น้อง แม่ไม่เคยรักพิศ”

“พิศ..”

คำตอบว่าต่อชานดังกล่าว ทำเอานางพิชญ์สินีน้ำตาคลอเบาขึ้นมา
อีกคน ขณะที่เพชรกล้าเป็นฝ่ายขยับตัว เปิดปากพูดขึ้นมาบ้างอย่างอดรน
ทนไม่ได้ในที่สุด

“มาถึงก็เอาแต่ต่อว่าคนอื่น ถ้ากลับมาได้สติ แล้วเป็นคนเดิม
แบบนี้ พี่อย่ากลับมาเลยดีกว่า ความจำเสื่อมหรือ ไม่ใช่หรือ ! แต่พี่
เป็นบ้าไปเลยต่างหาก แล้วเป็นบ้าแบบเดิมไปเลยนะดีกว่า เพราะพิศมณี
ปากร้ายใจดำ ทำตัวเป็นอสรพิษคนนี้ ไม่มีใครเขาต้องการหรือ รู้ไว้ด้วย”

“ไอ้เพชร !”

คำพูดตอบโต้สวนกลับของน้องชายคนเล็ก เล่นเอาพิศมณิเกธรจนตัวสั้น

“ทำไม ! พูดความจริงแล้วรับไม่ได้หรอก จะบอกอะไรให้ล่ะ ไม่มีใครเขาอยากแต่งงานกับคนบ้าอย่างพี่หรอก แล้วผู้ชายคนที่พี่กำลังด่าว่าเขาอยู่ปาว ๆ เนี่ย เขาเป็นคนเดียวที่ไม่ทิ้งพี่ เขาอุทิศตัวดูแลพี่ การที่พี่กลับมาจำได้ กลับมามีสติได้แบบนี้ มันควรจะต้องขอบคุณพี่ชายเขาเสียด้วยซ้ำ”

พอได้พูด คนไม่สนโลกอย่างเพชรกล้า ก็พูดกร้าวขึ้นมาอย่างไม่นึกกลัวเกรง ทั้งลุกขึ้นเอาตัวมายืนบังอยู่ข้างหน้าพลอยแสงเอาไว้ แสดงท่าทางตั้งต้องการปกป้องพี่สาวคนรอง ผู้กำลังร้องไห้สะอึกสะอื้นด้วยความเสียใจอย่างหนักที่ถูกตำหนิต่อว่า

“พี่พลอยกำลังจะแต่งงานเร็ว ๆ นี้ ตัวเองเป็นพี่สาวแท้ ๆ ควรจะยินดีกับน้อง ไม่ใช่สักแต่หาเรื่องมาว่ากล่าวกัน พี่จะรักแต่ตัวพี่เองคนเดียว ไม่มีใครว่าหรอก แต่พี่จะยึดเยียดความเห็นแก่ตัวของพี่ให้คนอื่นไม่ได้ แล้วคนที่มองเห็นแต่ความต้องการของตัวเองไม่ใช่คนฉลาด เพราะถ้าฉลาดจริง จะไม่ทำตัวแบบนี้ !”

“เพชร พอเถอะ”

ไฟทูร์ย์เอ่ยปรามน้องชาย ทว่าเพชรกล้ายังคงพูดต่อไป เผาผลาญคนพาลตรงหน้าต่อไป ด้วยความจริงที่เป็นเหมือนกับเพลิงไฟที่ลุกไหม้โรมแรงแจ

“ผมจะพูด ถ้าไม่มีใครกล้าพูด ผมนี่แหละจะพูดให้ มองไปรอบ ๆ สิ มีใครสักคนใหม่ในบ้านนี่ที่ยินดีกับการกลับมาของพี่พิศ ไม่มีเลย ! ทั้งที่ตอนแรก พวกเราทุกคนตื่นตื่นดีใจกันเสียยกใหญ่ เตรียมตัวเตรียมการต้อนรับที่พี่ได้กลับมาหายเป็นปกติกันเต็มที่ แต่แล้วสุดท้าย เราก็มารู้ต้องนั่งให้คนที่เพิ่งหายบ้า ต่อว่าเอาจอด ๆ แบบนี้แหละ น่าผิดหวังเป็นบ้า”

แขนของของเพชรกล้าเหยียดขึ้นสูง ชี้อ้อมไปยังทิศทางด้านตำแหน่งที่ตั้งห้องส่วนตัวของคนตรงหน้า

“อยากจะทำอะไรกับผมก็เชิญ แต่รู้ไว้ด้วยนะว่า ผมจะไม่ลงให้พี่เด็ดขาด โน่นนะ ห้องของพี่อยู่ตรงนั้น ในบ้านนี้ พื้นที่ของพี่มีแค่นั้น ถ้าอยากอาละวาด อยากทำอะไรก็เชิญไปอยู่ในที่ของตัวเอง ถ้าพูดคุยกันดี ๆ ด้วยเหตุผลไม่ได้ ก็ไม่ต้องคุยเชิญ !”

ทุกคนต่างพร้อมใจกันนั่งเงียบ เหมือนสนับสนุนในถ้อยวาจาของเพชรกล้า ด้วยเหตุนี้ พิสมณีกำลังโกรธจัดจึงทำได้เพียงแค่สะบัดหน้าหมุนตัวหันหลังกลับ เดินกระชับเท้าขึ้นบันไดไปยังห้องของตัวเอง

การกลับมาของหญิงสาวในครั้งนี้ เปรียบเสมือนพายุลูกใหญ่พัดถล่มบ้าน ทุกใบหน้าต่างเต็มไปด้วยความกลัดกลุ้มและเป็นกังวล พลอยแสงยังคงรำให้ไม่หยุดอยู่ในอ้อมแขนปลอดภัยของมารดา ส่วนสมาชิกครอบครัวคนที่เหลือได้แต่นั่งทอดถอนใจ กับปาฏิหาริย์หรือสิ่งอัศจรรย์ที่เกิดขึ้นกับพิสมณี ทว่าพวกเขาต่างไม่ได้ต้องการให้เป็นเช่นนั้นกันเลยแม้สักนิดเดียว

เพราะถ้าเทียบกันแล้ว มีลูกสาวหรือพี่สาวที่เป็นคนบ้า ก็ยังดีเสียกว่าได้คนสติดี แต่มีนิสัยใจคอคับแคบ เอาใจตัวเองอย่างร้ายกาจแบบนี้ กลับคืนมา

ตลอดทั้งวัน พิสมณีที่เอาแต่ขังตัวเองอยู่ในห้อง ใช้เวลาไปกับการทุ่มทึงตัวลงบนที่นอน พยายามระบายความคับข้องและอารมณ์กรุ่นโกรธ ซึ่งมีผลตกค้างรบกวนจิตใจอยู่ตลอดเวลา ไม่เปิดประตูต้อนรับใครทั้งสิ้น แม้แต่คนรับใช้ที่นำเอาอาหารมาตามคำสั่งของนางพิชญ์สินี หญิงสาวนอนคิดทบทวนอะไรต่อมิอะไร ด้วยความโมโหโกรธาไปเรื่อยเปื่อยอยู่คนเดียวเช่นนั้น กระทั่งแผลกลับไปตอนไหนก็ไม่ทันรู้สึกตัว

เข้าสู่ช่วงตะวันตกดิน รอยต่อเวลาระหว่างเย็นย่ำเข้าใกล้หัวค่ำ ภายในห้องมืดสนิทเพราะเจ้าของห้องไม่ได้เปิดไฟทิ้งไว้ให้แสงสว่าง ใด ๆ ใครบางคนปรากฏตัวขึ้นจากอากาศอันว่างเปล่า ร่างเงาอันพร่าเลือน ของวิญญาณตนหนึ่งก่อรูปก่อร่างขึ้นตรงกลางห้อง ย่ำชวตวันคืนนำพาเอา ดวงหน้าอันแสนเศร้าของตน เคลื่อนเข้าไปหยุดยืนข้างเตียงใกล้ร่างคนผู้ซึ่ง กำลังนอนหลับใหล ก่อนเขื่อนเอ่ยถ้อยคำฟังราวเสียงลมกระซิบ

“.. แม่พิศ ตื่นขึ้นมาแล้วฤฯ หลับต่ออีกสักหน่อยเถิดหนาเจ้า รอให้คุณโชคผ่านพ้นช่วงเวลาอันหนักหนาไปเสียก่อน รออีกไม่กี่เพลาล้วนแล้วแม่พิศค่อยตื่นหนา ..”

มือโปร่งแสงทาบจับลงมาบนหน้าผากของคนหลับ วิญญาณหญิงสาวในชุดไทยกล่าวคำสัพทับ ดั่งต้องการให้พิศมณีคนเก่าเป็นไปตามอย่าง คำกล่าวของตน

“.. หลับเสียก่อนลูกเอ๋ย แม่วันดีอยู่ที่นี่ แลแม่จักรักษาสัญญา ความปรารถนาอันใดที่เคยกล่าวขอแต่แม่นี้ แม่ได้ให้ไว้แก่เจ้าแล้ว เมื่อตื่นตื่นขึ้นอีกครา จงรำลึกแลจดจำให้จงดี ..”

เปลือกตาของคนบนเตียงขยับยุกยิก คล้ายเกิดรู้สึกตัวและกำลังจะ ตื่นขึ้นมา หัวคิ้วย่นอยู่เข้าหากันดังร่างกายกำลังต่อต้านต่อแรงกระทำลึกลับ บางอย่าง พิศมณีออกอาการนอนกระสับกระส่ายไปมาอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะ ค่อย ๆ กลับสู่ท่าทางสงบนิ่งตามเดิม สีหน้าแลดูผ่อนคลาย รวมถึงลมหายใจ ที่ผ่านเข้าออกทรวงอกเป็นจังหวะสม่ำเสมอ

สตรีโบราณชักมือที่วางทาบทับบนเนื้อหนังของคนเป็นออก ระบาย รอยยิ้มแห่งความพึงพอใจขึ้นบนดวงหน้าเรื่องรองผ่องอำพัน แสงสว่าง เดียวภายในห้องแห่งนั้นพลันสลายหายไปกับอากาศธาตุ ประหนึ่ง การปรากฏกายและการลับลางจาก เป็นเรื่องทีกระทำได้ง่ายดายดาย สำหรับวิญญาณดวงนี้

เวลาหนึ่งทุ่มเศษ ไฟทูร์ย์ผู้กำลังพักผ่อนอยู่ในห้องของตน
แว้วได้ยินเสียงร้องไห้ของใครบางคนลอดผ่านผนังเข้ามาให้ได้ยิน เขาหูฟัง
ขึ้นมาทันทีเพราะจดจำเสียงอันเคยคุ้นดังกล่าวได้ มันเป็นเสียงของพี่สาว
ผู้ซึ่งแต่ก่อน มักตื่นขึ้นมาร้องกลางดึกเพราะฝันร้ายอยู่บ่อยหน ชายหนุ่ม
จึงรีบเปิดประตูและตรงไปยังห้องข้างกันในทันที

“พี่พิศ เป็นอะไร ร้องให้ทำไม เป็นอะไรหรือเปล่า เปิดประตูสิ”

น้องชายคนรองส่งเสียงถาม ทั้งใช้มือเคาะบนบานประตู เรียกให้
คนข้างในเปิดรับ

“ฮือ.. มืด ฮือ.. ชาญอยู่ไหน ฮือ.. ชาญ มืด พิศกลัว”

เสียงพูดสลับร้องให้ยังคงดังไม่หยุด ด้วยเหตุนี้ ไฟทูร์ย์จึงกลับ
เข้าไปยังห้องของตัวเองอีกครั้ง เพื่อหยิบเอาลูกกุญแจห้องพี่สาวซึ่งตน
มีสำรองเอาไว้ เพื่อใช้ในกรณีฉุกเฉิน อย่างเช่น เจ้าตัวผลอล็อกประตู
หรือเรียกแล้วไม่ยอมเปิดเช่นนี้

ไขกุญแจเปิดประตูได้ ไฟทูร์ย์เฝ้ามือไปกดเปิดสวิตช์ไฟทันที
แสงสว่างจากหลอดไฟติดพริบขึ้นมา ทำให้มองเห็นร่างพิศมณีกำลังนอน
คุดคู้อยู่บนเตียง ดวงหน้าเป็ยกขึ้นไปด้วยหยาดน้ำที่หลังไหลอยู่อย่าง
ไม่ขาดสายจากสองตา หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองดูคนคุ้นหน้า ผู้ปรากฏตัว
ขึ้นพร้อมกับแสงไฟ พิศมณีส่งเสียงปนสะอื้นบอกกล่าวความประสงค์ของ
ตนออกไป หวังให้คนตรงหน้าช่วยติดตามใครบางคนให้มาพบเจอ

“ชาญ ฮือ.. ชาญ จะหาชาญ ชาญอยู่ไหน ฮือ.. จะหาชาญ”

“พี่พิศ ทำไมเป็นแบบนี้ หรือว่า.. กลับไปเป็นอย่างเดิม อีกแล้วหรือ”

ชายหนุ่มเต็มไปด้วยความสับสนงุนงง กับสภาวะแปรปรวนของ
พี่สาว เมื่อเข้ายังเหมือนมีปาฏิหาริย์ครั้งยิ่งใหญ่ ทำให้เจ้าตัวกลับมาจดจำ
ตัวเองและเรื่องราวแต่หนหลังได้ทั้งหมด แต่พอดตก้ากลับแปรเปลี่ยนไป
เป็นคนละคน ยากแท้ที่จะวิเคราะห์หรือหยั่งถึงอาการผิดปกติ ทางระบบ
ประสาทและสมองที่อีกฝ่ายกำลังเป็นอยู่

ไม่รู้ว่าเพราะเหตุผลกลใด ตัวไพฑูรย์เองกลับรู้สึกโล่งใจอย่างบอกไม่ถูก เมื่อพบเห็นพี่สาวกลับกลายเป็นคนสติไม่ดีอย่างเก่า แม่ใจหนึ่งรู้สึกผิดต่อพี่สาว แต่อีกใจก็คิดเห็นชอบด้วยกับสถานการณ์ที่ตีกลับมาเป็นแบบเดิม

“เดี๋ยวผมจะโทรเรียกพี่ชาญมารับ แต่พี่ต้องหยุดร้องไห้ก่อนนะ ตกลงไหม”

พิศมณีลุกขึ้นมา นั่งบนเตียง พยักหน้ารับคำตอรองทั้งน้ำตา รีบใช้สองมือป้ายเช็ดใบหน้าไปทั่ว ด้วยกลัวคนตรงหน้าจะเปลี่ยนใจหรือกลับคำเวลานี้ยอมทำตามทุกคำบอกอย่างว่าง่าย เพราะกลัวจะไม่ได้เจอกับชาญของเธออีก

ด้านนอกห้อง นางพิชญ์สินีที่ขึ้นมาตามลูกชายด้วยตัวเอง เพื่อให้ลงไปรับประทานมื้อเย็นด้วยกัน เลยถือโอกาสนั้นแวะมาดูลูกสาวคนโตอีกครั้ง มองเห็นประตูห้องของพิศมณีเปิดอยู่พอดี จึงเดินเข้ามาดูคนที่อยู่ในห้องด้วยความเป็นห่วงเป็นใย

“ทำอะไรรกันอยู่หรือจ๊ะ มีอะไรกันหรือเปล่า” เอ่ยถามด้วยใจคอไม่ดี ด้วยเกรงจะเห็นภาพปวดใจสำหรับคนเป็นแม่ อย่างเช่น พี่น้องทะเลาะวิวาท หรือมีปากเสียงกัน

“แม่ครับ พี่พิศกลับไปเป็นอย่างเดิมแล้ว ร้องหาพี่ชาญ ผมกำลังจะโทรตามอยู่พอดี”

“โอ้.. พิศ น่าสงสารเหลือเกิน ลูกแม่”

คำบอกเล่าของลูกชายคนรอง ทำให้นางพิชญ์สินีอุทานออกมาด้วยความสงสาร เดินตรงเข้าไปหาหมายจะสวมกอดลูกสาวคนโตด้วยอาการลืมหืมตา พิศมณีขยับตัวถอยห่าง เมื่อสองมือของคนตรงหน้ายื่นมาใกล้ ด้วยเหตุนี้ นางพิชญ์สินีจึงจำต้องชักมือคืนกลับ รู้สึกทั้งใจเสียและเสียใจ เพราะแม่แต่กลับมาอยู่ในสภาพนี้แล้ว ลูกสาวก็ยังไม่ยินยอมให้ตนเข้าไปใกล้อยู่ดี

“พี่พิศให้แม่กอดหน่อยสิ วันนี้ พี่พูดไม่ดีกับแม่ แม่เขาเสียใจนะ”

อาจเป็นเพราะคำบอกจากไฟทूरย์ ประกอบกับสีหน้าหมองเศร้าของผู้หญิงตรงหน้า พิศมณีสมองดวงหน้าใจดีนั้นอย่างซึ่งใจอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนเป็นฝ่ายขยับเข้าไปกอดอีกฝ่ายด้วยตัวเองอย่างช้า ๆ ในที่สุด

เพราะลูกก็คือลูก.. ต่อให้ทำไม่ดีต่อตนหรือเป็นคนเลวร้ายสักแค่ไหน หัวอกคนเป็นแม่ก็ไม่อาจตัดขาดจากความรัก และความห่วงใยที่มีต่อลูกของตัวเองได้ เหมือนอย่างเช่น นางพิศมณีสินีที่ถึงแม้จะมีความทุกข์ใจเรื่องพิศมณีสินีอยู่บ่อยหน แต่ก็ไม่เคยโกรธหรือเกลียดลูกสาวของตนเลย แม้แต่ครั้งเดียว

ถึงตอนนี้ก็ยังเฝ้าลูบหน้าลูบหลัง วนเวียนกอดจูบลูกด้วยความรัก แม่อีกฝ่ายจะเติบโตใหญ่ไม่ใช่เด็กอีกต่อไปแล้วก็ตามที

“ทूरย์ แม่ว่า บอกพ่อเขาก่อนดีไหม เผื่อพ่อเขาจะว่าอย่างไร”

“ผมว่าจะโทรหาพี่ชาญก่อน แล้วค่อยลงไปบอกพ่อ ยังไงก็ต้องให้พี่ชาญมาอยู่ดี พี่พิศมณีสินีมีแต่พี่ชาญคนเดียวเท่านั้นที่รับมือได้ ตอนนีเห็นแกสงบอยู่ก็จริง แต่ไม่รู้จะอยู่ได้นานเท่าไร เดียวเรื่องอื่นค่อยว่ากันทีหลังครับ”

ไฟทूरย์ตัดสินใจไปตามการพิจารณาของตน ลูกชายคนโตแห่งบ้านอัญญาณชย์กตโทรทัศน์ต่อสายหาสมาชิกรอบครัวอีกคนหนึ่ง ผู้ซึ่งไม่ได้อยู่ด้วยในที่แห่งนี้ เมื่อมีคนรับสาย เขาก็พูดคุยสนทนากับอีกฝ่ายอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนบอกกล่าวออกไปด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นปนเกรงใจ ก่อนจะวางสายแล้วหันมามองคุณภาพคุณแม่ลูกกอดกันอยู่บนเตียง ด้วยความรู้สึกชื่นชมยินดี

นึกสงสารพี่เขยอยู่ไม่น้อย เพราะพอจะนึกภาพออกกว่า ฝ่ายนั้นคงโดนฤทธิ์วาจาของพี่สาวเข้าไปไม่ใช่น้อย ตอนที่ตนไปรับพี่สาวกลับมาจากบ้านนั้น ได้เห็นสีหน้าอันแสนเศร้าและแววตาที่เต็มไปด้วยความเจ็บปวดของพี่เขยแล้ว ภาพดังกล่าวยังคงรบกวนจิตใจของตน ตราบจนกระทั่งนาทีนี้

เขาคงดูไม่ผิดหรอก เพราะดวงตาเป็นหน้าต่างของหัวใจ และ สายตาคู่นั้นบ่งบอกอย่างชัดเจนว่า มีความผูกพันมากมายเพียงใดในตัว พี่สาวของตน

ไม่เพียงแต่ผูกพัน บางทีนั้น..อาจรวมถึง ความรู้สึกอันซับซ้อน ที่เรียกกันว่า 'รัก' อีกด้วย

ชั่วแวบหนึ่ง ไพฑูรย์หวนนึกถึงถ้อยคำที่พี่สาวเคยตอบคำถาม ของตน คำถามที่ในเวลานั้น เขาเพียงตั้งขึ้นมาเพียงเพื่อให้อีกฝ่ายมี ปฏิสัมพันธ์ตอบกลับ ไม่ได้นึกใคร่อยากรู้อย่างจริงจังสักเท่าใดนัก

"Do you love him ?" (พี่รักเขาไหม)

"Yes, I do." (ใช่ ฉันรักเขา)

รอยยิ้มนิทว่าแฝงด้วยความเศร้าเผยขึ้นตรงมุมปาก ถ้าหาก วันหนึ่ง พี่สาวสติไม่ดีคนที่มีความรักต่อพี่เขยต้องหายไป เพื่อหลีกเลี่ยง ให้แก่พี่สาวคนเก่าผู้กลับมาทวงคืนชีวิตเดิม พิศมณีย์ผู้ไร้ซึ่งความรัก ทั้งปราศจากความทรงจำร่วมกันใด ๆ ไพฑูรย์ไม่กล้านึกภาพล่วงหน้า เลยว่า เมื่อวันนั้นมาถึง จะมีใครคนหนึ่งที่ต้องเสียใจต่อการสูญเสียมาก สักเพียงไหน

เพียงแค่นี้ก็รู้สึกหนักอกหนักใจ คล้ายตัวเองถูกดึงให้จมลง ใต้กระแสธารา แห่งชะตาชีวิตของคนทั้งสองด้วยเช่นกัน

บทที่ 21

รัก

หนึ่งทุ่มแล้ว ไฟในบ้านหลังใหญ่เปิดสว่างแค่เพียงบริเวณ
ชั้นล่าง ตรงโถงห้องนั่งเล่นอันเงียบสงบมีร่างของชายหนุ่มคนหนึ่งนั่ง
เอนกายพิงไปกับพนักโซฟา ทอดสายตามองเหม่อไปไกลในความมืด
ที่เริ่มโหยงตัวรายล้อมอยู่ภายนอกตัวบ้าน ดวงตาทั้งสองข้างแลดูแห้งผาก
ปราศจากน้ำหล่อเลี้ยงให้ชุ่มชื้นแจกเช่นเดียวกับหัวใจ

ไม่รู้ว่าจะตัวเองนั่งอยู่อย่างนั้นนานเท่าไร สุชาญกลับมาขยับเขยื้อน
เคลื่อนไหว กลับมารู้สึกตัวอีกครั้งเมื่อตอนที่เจ้าสไปค์เดินสี่เท้าเข้ามาหยุด
นั่งอยู่ใกล้ แล้วยกอุ้งเท้าข้างหนึ่งของมันขึ้นสะกิดขาของเขาเบา ๆ ทำท่า
'ขอ' ตามแบบอย่างที่มีมันถูกฝึกฝนให้ทำอยู่เป็นประจำ เวลาต้องการนม
หรืออาหารจากเจ้าของ

“อ้าว มีดแล้วหรือ ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน”

มือของสุชาญเอื้อมออกไปลูบหัวสัตว์สี่ตัวเล็กตัวโปรดของภรรยา
มองสบดวงตาสีน้ำตาลคู่อันแจ้วที่มีแววจริงรักภักดีสะท้อนอยู่ภายในนั้น

“ขอโทษที่ หิวแล้วละสี่เท้า เดียวฉันจะเอาอาหารให้แกเดี๋ยวนี้
แหละ”

เขาลุกขึ้นยืน ก้มหน้าลงส่งยิ้มให้เพื่อนต่างสายพันธุ์ ถึงแม้รอยยิ้ม
ในเวลานี้นั้น ซ่างแสนฝืดเคืองและหม่นหมองเต็มทนก็ตามที่

บ้านที่ไม่มีพิศมณีนี่ช่างเงียบเหงา ทุกอย่างก้าวเต็มไปด้วยความสงบจนน่าใจหาย ทั้งที่รู้ดีว่าตัวเองไม่มีสิทธิ์ที่จะคิดถึงหรือเป็นห่วงเป็นใย ทั้งไม่รู้อีกด้วยว่านับต่อไปจากนี้ เรื่องสมมติระหว่างพวกตนจะลงเอยเช่นไร ทว่าสุชาญก็ยังคงคิดถึงอีกฝ่าย อีกทั้งรู้สึกใจหายเมื่อคิดว่า พิศมณีของเขาหายไปจากโลกนี้แล้วจริง ๆ

เขายังไม่ทันได้ตั้งตัว ยังปรับตัวหัวใจและความรู้สึกไม่ทัน แม้มีวันพบย่อมมีวันจาก แต่ไม่คาดคิดเลยว่า ทุกอย่างจะเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วฉับพลัน จนปราศจากโอกาสได้ทบทวนความรู้สึก หรือแม้กระทั่งได้เอ่ยคำรำลือ

หยดน้ำเล็ก ๆ หยดหนึ่งก็ลิ่งตัวออกจากหน่วยตา หยดแหะลงบนหลังมือของชายหนุ่ม ในตอนที่เขากำลังก้มหน้าล้างซีกของอาหารสุนัขเพื่อเทใส่ลงในชามของเจ้าสไปค์ สุชาญบอกกับตัวเองว่า ตนไม่ได้ร้องไห้ มันเป็นเพียงแค่ความรู้สึกอันหลากหลายที่รวมตัวกัน แล้วล้นออกมาเป็นน้ำตาหยดเดียวเท่านั้นเอง

ปกติแล้ว ไม่ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้น เขาแทบจะไม่ร้องไห้เลยก็จริง แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่า คนอย่างเขาจะหลั่งน้ำตาไม่เป็นเสียเมื่อไหร่
“ได้แล้ว เอ้า กินซะนะ”

สุนัขตัวน้อยแหงนหน้าขึ้นมองเจ้านายหนุ่มด้วยแววตาละห้อยราวกับมันสัมผัสได้ถึงคลื่นความเศร้าเสียใจที่แผ่ออกมาจากคนตรงหน้า สุชาญวางชามอาหารสุนัขไว้ตรงที่ประจำคือแถวหน้าห้องครัว ก่อนถอยออกมานั่งดูเจ้าสไปค์ก้มหน้าก้มตากินอาหารของมัน บนเก้าอี้ตัวหนึ่งตรงโต๊ะทานข้าวตามลำพัง

ห้องของเขาว่างเปล่ามาทั้งวัน แต่ช่างน่าแปลกที่กลับไม่รู้สึกลึกลับเลยแม้แต่น้อย ชายหนุ่มนั่งเป็นเพื่อนสัตว์เลี้ยงประจำบ้านอยู่สักพัก กระทั่งโทรศัพท์มือถือที่วางทิ้งไว้บนโต๊ะกลางตรงห้องรับแขก ส่งเสียงดังขึ้นทำลายความเงียบสงบยามหัวค่ำในขณะนั้น

สุชาณูรีบผุดลุกขึ้นก้าวตรงไปรับสายในทันที กัดรับสายด้วยมืออันสั้นเล็กน้อย เมื่อเห็นเป็นชื่อของไพฑูรย์ผู้โทรเข้ามา นานี่นี้ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรที่เกี่ยวข้องกับพิศมณี เขาก็อยากที่จะรับฟังทั้งนั้น

“ครับ คุณฑูรย์”

“-- พี่ชาณูครับ เป็นอย่างไรบ้าง --”

กระแสเสียงปลายสายตามไถ่ทุกข์สุขของตน ด้วยความเป็นห่วงเป็นใย น้ำเสียงของน้องภรรยาฟังดูจริงใจในแบบที่ไม่ได้เสแสร้งแกล้งทำเลยแม้แต่น้อย นั่นทำให้สุชาณูรู้สึกดีขึ้น ก่อนที่จะเอ่ยถามกลับไปบ้าง

“ผม.. ผมไม่เป็นไรครับ คุณฑูรย์ แล้ว..ตอนนี้ คุณพิศเป็นอย่างไรบ้างครับ”

“-- พี่พิศหรือครับ เอ้อ พี่พิศทำพวกเราทุกคนอึ้งไปหมดเลยครับ เพราะไม่คิดว่า จู่ ๆ พี่เขาก็กลับมาเป็นเหมือนเดิมได้ ตอนแรกอาละวาดบ้านแทบแตก ตอนนี้ สงบลงแล้วครับ --”

คำตอบจากไพฑูรย์ ทำให้สุชาณูรู้สึกหายใจทั่วท้องขึ้นมาบ้าง แม้จะแค่เพียงเล็กน้อยก็ตามที

“ดีแล้วล่ะครับ ผมเป็นห่วงคุณพิศ และกำลังคิดว่า จะโทรไปถามคุณฑูรย์อยู่เหมือนกัน แต่ขี้ใจอยู่”

“-- ผมไม่รู้ว่่า พี่พิศพูดอะไรกับพี่บ้าง แต่เดาได้ว่าน่าจะแรงเอาเรื่องอยู่ อย่าเพิ่งจิตตกไปนะครับ --”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมเข้าใจดี การที่เธอตื่นขึ้นมาแล้วต้องรับรู้ความจริงว่า ตัวเองแต่งงานกับคนแปลกหน้า เป็นใครก็ต้องตกใจครับ”

“-- แล้วพี่.. ไม่โกรธพี่พิศใช่ไหมครับ --”

“ไม่โกรธหรอกครับ แต่ผม.. เอ้อ ผมรู้สึกใจหาย เพราะมันออกจะ.. กะทันหันเกินไปสำหรับผม ผมรู้สึกเหมือนตัวเอง ยังทำใจไม่ทันนะครับ”

เขาบอกกล่าวไปตามความรู้สึกที่แท้จริงของตัวเอง คนปลายสายเงียบไปครู่หนึ่ง ก่อนถ้อยความที่เอ่ยเผยติดตามมาหลังจากนั้น จะทำให้สุชาญรู้สึกตื่นเต้นกับสิ่งที่ได้ยินได้ฟังเป็นอันมาก

-- ถ้าอย่างนั้น.. รบกวนพี่ชาญ.. ช่วยมารับพี่พิศกลับบ้านที่ครับ คือว่า.. ตอนนี้อยู่ที่พิศกลับไปเป็นเหมือนเดิมอีกแล้ว จำพวกผมไม่ได้อีกแล้ว แล้วแกร้องหาพี่ชาญครับ รีบมาด่วนเลยนะครับ ตอนนี้อยู่ พวกผมหลอกล่ออยู่ แต่ไม่รู้จะอยู่ดี ๆ ได้นานสักเท่าไร --"

"จริงหรือครับ !"

-- ผมจะโกหกทำไมล่ะครับ พวกผมโดนมาหนักเลยวันนี้ อยากพักผ่อนกันเต็มแก่แล้วครับ รีบมาเอาตัวไปเลยนะครับ --"

"ครับ ขอขอบคุณมากครับ ผมจะไปเดี๋ยวนี้ครับ !"

วางสายด้วยหัวใจพองโต เต็มรัวตีตักราวกับจะระเบิดออกจากอกเสียให้ได้ ชายหนุ่มแทบกระโจนขึ้นไปยังชั้นบน เพื่อเปลี่ยนเสื้อผ้าให้เหมาะสมก่อน แล้วจึงลงมาคว้ากุญแจรถ ปิดล็อกบ้านให้เรียบร้อย ก่อนขับรถออกไปด้วยความไว รีบเร่งทำเวลาเสมือนหนึ่งกลัวว่าสถานการณ์จะพลิกผันกลับไปให้หัวใจต้องแห้งเหี่ยวลงอีกรอบ

โมงยามนั้น สุชาญไม่เคยรู้สึกดีใจกับอะไรขนาดนี้มาก่อนเลย.. ในชีวิตของตน

นับเป็นครั้งแรกในรอบปี ที่สมาชิกครอบครัวอัญญาณิชัยทานอาหารเย็นล่าช้า ผิดไปจากเวลาปกตินานนับชั่วโมง พวกเขาต่างรอให้ใครอีกคนมาถึง เพื่อจะได้เริ่มต้นรับประทานอาหารพร้อมหน้ากัน แม้แต่พลอยแสงผู้ยังคงมีร่องรอยของอาการตาบวมแดงซ้ำ ก็ยังต้องมานั่งประจำที่ของตนบนโต๊ะอาหาร ตามความประสงค์และคำสั่งของเจ้าบ้านหรือก็คือผู้เป็นบิดาของตนเอง

อุดมชัยกวาดสายตามองทุกใบหน้าที่แสดงอารมณ์แตกต่างกัน ภรรยาและลูกชายคนโตกลับมามีสีหน้าสดใส ลูกสาวคนเล็กวางสีหน้า ท่าทางนิ่งเฉย ทว่าดูออกว่ายังคงมีอาการโกรธเคืองและเสียใจ ส่วนลูกชาย คนสุดท้องนั่งกอดอก ทำหน้าตาเบื่อหน่าย ส่วนสองคนที่แลดูเหมือนมีความสุขกว่าใคร คงเป็นลูกสาวคนโตกับลูกเขย ผู้นั่งชิดใกล้ทำเหมือน ตัวติดกัน

ผู้เป็นบิดารู้สึกพูดไม่ออกบอกไม่ถูก กับสิ่งที่เกิดขึ้นและสิ้นสุด ลงภายในวันเดียวกัน มันเหมือนกับพิศมณีคนเก่าตื่นขึ้นมาอาละวาด แล้วก็จางหายไปกับอากาศ ทั้งซากความเสียหายทางจิตใจไว้ ให้คนข้าง หลังต้องเก็บกวาดและเยียวยายาบาดแผลกันเอาเอง

-- ดูเอาเถิด..แม่ลูกสาวตัวดี พอเห็นหน้าสามีโผล่มาเท่านั้น รีบร้องเรียกหา พลางรีบเข้าไปโผกอดกัน ด้วยท่าทางดีอกดีใจสุดขีดเลย ทีเดียว -- ในชีวิต อุดมชัยเคยเห็นลูกสาวคนโตแสดงอาการดีใจมากอยู่ ไม่กี่ครั้ง และครั้งสุดท้าย คือ ตอนที่เขามอบรถยนต์คันใหม่ล่าสุดให้ คันเดียวกับที่ขับไปประสบอุบัติเหตุตนเอง

ไหน ๆ ไฟทฤษฎีก็เรียกสุชาญมาแล้ว เรียกให้กินข้าวกินปลาพร้อม กันทีเดียวเสียเลย แล้วค่อยแยกย้ายสลายตัว

“เอาล่ะ อยู่ครบกันทุกคนแล้วก็เริ่มทานกันเถอะ”

พ่อของบ้านประกาศกลางโต๊ะอาหาร โดยมีเสียงซอณเคาะลง บนจานกระเบื้องดังเคร้ง เหมือนเร่งรัดด้วยอารามหิวโหยของพิศมณีเป็น ตัวประกอบ เล่นเอาสุชาญรีบดึงซอณออกจากมืออีกฝ่ายแทบไม่ทัน

ทุกสายตาต่างจับจ้องมองดู การเปลี่ยนแปลงอันน่าอัศจรรย์ ที่เกิดขึ้นภายในหนึ่งวัน ทำเหมือนไม่อยากจะเชื่อสายตาว่า พิศมณีผู้กำลังรับ อาหารจากมือสุชาญอยู่ด้วยความเต็มใจในตอนนี้ เป็นคนเดียวกับที่เพิ่ง อาละวาดฟาดวงฟาดงาใส่ทุกคน เมื่อตอนช่วงเช้าที่ผ่านมาเอง

ทั้งที่ควรจะยินดีกับปฏิกิริยาครั้งยิ่งใหญ่ แต่ก็ไม่รู้จะทำไม ทุกคนต่างรู้สึกไปในทิศทางเดียวกัน นั่นคือ อยากให้ลูกสาวและพี่สาวของบ้านยังคงมีสภาพอันน่าเวทนาเช่นนี้เรื่อยไป ดีกว่าได้คนเดิมที่ไม่ได้เปลี่ยนแปลงนิสัยอันเลวร้ายกลับคืนมา

“ตอนนี้ละ ทำตัวดีเสีย เห็นแล้วหมั่นไส้”

เพชรกล้าพูดขึ้น พลางเหยียดยิ้มร้าย ทว่าน้ำเสียงไม่ได้แข็งกร้าวเหมือนอย่างตอนที่โต้เถียงกับพี่สาว เพราะแยกแยะได้ว่าเป็นคนละคนคนละบุคลิกภาพกัน

“คุณพิศขอโทษสิครับ ขอโทษทุกคนเลย ขอโทษที่ทำตัวไม่ดีนะ”

เมื่อได้ยินแบบนั้น สุชาฎะจึงหันไปบอกกล่าวกับคนข้างกัน ทว่าพิศมณีกลับเถียงอย่างหน้าซื่อตาใสทันควัน

“ไม่ ขอโทษทำไม พิศไม่ได้ทำอะไร”

“หึ !”

พลอยแสงเซ็ดหน้า ทำเสียงประทัดในลำคอขึ้นมาอย่างอดไม่ได้ เนื่องจากจิตใจยังมีความขุ่นมัวปนเจ็บแค้นอยู่ไม่คลาย เวลาเดียวที่หญิงสาวจะกล้าวางท่าบึ้งตึง หรือออกอาการประทัดประทันต่อหน้าพี่สาวได้คือในยามที่อีกฝ่ายไม่มีสติรู้ตัว จำความอันใดไม่ได้แล้วแบบนี้เท่านั้น

สุชาฎะซักถามเสียงอ่อน แบบไม่ได้คาดหวังต่อคำตอบแต่อย่างใด

“แล้วคุณพิศทำอะไรได้บ้างครับ”

“จำไม่ได้ ตื่นมา เห็นคนนี่แล้ว”

พิศมณีทำท่าซึ่มมือไปทางไฟทิวรี่ผู้นั่งใกล้บิดาตรงหัวโต๊ะ โดยที่มีสุชาฎะนั่งคั่นกลางระหว่างตัวเองกับบุคคลผู้ถูกกล่าวถึง ก่อนนิ้วเรียวยจะเลยไปชี้ยังกับข้าว เพื่อให้คนตรงหน้าตักป้อนเป็นลำดับต่อไป

“แปลกมากเลย จะว่าอยู่ดี ๆ พี่พิศเกิดกลับมาเป็นปกติได้เอง มันก็ออกจะเหลือเชื่ออยู่นะ”

ไพทุรย์แสดงความคิดเห็น ขณะใช้สายตามองดูพีสาวประกอบ
การพิจารณาไปด้วย

“เออ อันที่จริงแล้ว ผมไม่แน่ใจว่า เรื่องนี้จะเกี่ยวไหม แต่เมื่อคืน
คุณพิศเธอไม่สบาย เป็นความผิดของผมเองครับ ที่ปล่อยให้เธอดูทีวีอยู่
คนเดียวตามลำพัง”

สุชาฎตัดสินใจบอกเล่าเหตุผิดปกติที่เกิดขึ้นเมื่อวาน ซึ่งมันอาจ
เป็นหนึ่งในปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดการพินคินความทรงจำของพิศมณี
เมื่อตอนเช้าของวันนี้

“ดูทีวีหรือครับ” ไพทุรย์ถามพลางยื่นหัวคิ้วเข้าหากันเล็กน้อย

“ใช่ครับ เมื่อวาน พวกเราไปโรงพยาบาลและไปที่บ้านของผมกัน
แล้วหลังจากนั้น ตอนกลับมาถึงบ้าน คุณพิศเธอขอดูการ์ตูน ผมก็เลยเปิด
ทิ้งไว้ให้ แต่ตัวเองขึ้นไปอาบน้ำก่อนครับ”

ทุกคนวางมือจากการรับประทาน เพื่อหันมาสนใจในรายละเอียด
ซึ่งอาจบ่งชี้ถึงเบาะแสสำคัญ อุดมชัยปล่อยให้ลูกชายเป็นคนซักถาม เลือก
ที่จะรับฟังอย่างเงียบ ๆ เพื่อไต่ร่องหาผลสรุปตามข้อเท็จจริง ซึ่งอาจ
ขึ้นอยู่กับความน่าจะเป็นของเหตุการณ์ ขณะไพทุรย์เป็นฝ่ายสนทนากับ
พีเชยต่อไป

“แต่ฟังแล้ว มันก็ไม่น่าจะมีผลอะไรเลยนี่ครับ แค่ดูการ์ตูน”

“ผมทำผิดพลาดเองครับ ไม่เก็บรีโมทไว้ที่อื่น คุณพิศเลยเอามากด
เปลี่ยนช่องเอง ผมเพิ่งมาเห็นเอาตอนที่ลงมาจากข้างบน แล้วเห็นเธอนอน
หอบ ตัวแข็งที่อเหมือนตกลูกกล้วยอะไรสักอย่าง นอนใช้ขี้นอยู่ทั้งคืน แล้วพอ
ตอนเช้าตื่นมา.. ก็เป็นอย่างที่ทุกคนเห็นนี่แหละครับ”

สุชาฎพูดบอกออกไปตามตรง ทั้งหันมองไปทางพ่อตา มองผู้
สบสายตาเสมือนยอมรับในความเผอเรอ จนกลายเป็นความประมาทของตน

“งั้นก็เป็นไปได้ว่า พีพิศคงบังเอิญเห็นอะไรเข้า แล้วถูกกระตุ้น
ขึ้นมา”

ไพฑูรย์ขมวดคิ้ว ทำหน้านิ่งคิด ก่อนสรุปออกมาตามความเข้าใจของตัวเอง

“นั่นก็แสดงว่า พี่พิศไม่ได้บ้าถาวรนะสิ แบบนี้ก็เหมือนกับ เป็น ๆ หาย ๆ วันหนึ่งข้างหน้าอาจเกิดเหตุการณ์แบบนี้ขึ้นอีกก็ได้ หรือไม่ก็ได้..บางที พี่พิศอาจจะกลับมาเป็นปกติเหมือนเดิม ไม่เป็นคนบ้าอีกแล้ว อะไรแบบนี้ก็ได้ใช่ไหม”

เพชรกล้าช่วยวิเคราะห์ให้ด้วยอีกแรง กล่าวเสริมคำพูดของพี่ชายด้วยคำพูดในแบบฉบับของตน ทำเอาทุกคนขยับตัวด้วยความรู้สึกที่แตกต่างกันออกไป เพราะมีทั้งคนที่ตื่นเต้นยินดี และคนที่ไม่พึงปรารถนา ให้เป็นเช่นนั้น

“พี่ซาญ ผมขอถามได้ไหมครับว่า เมื่อเข้า พี่พิศพูดอะไรกับพี่บ้าง”

คำถามดังกล่าวของไพฑูรย์ ส่งผลทำให้สุชาญเฉลยยิ้มเจื่อนออกมาชั่วคราว ก่อนชายหนุ่มจะกลบเกลื่อนมัน ด้วยการหันไปมองหน้าภรรยา ผู้นั่งอยู่เคียงข้าง

คำพูดสุดท้ายของพิศมณียังคงก้องไปมาอยู่ในหัว สะท้อนไปมาไม่รู้จบ เป็นดังคมมีดที่กรีดลึกลงบนหัวใจของเขาอย่างแท้จริง

“คุณพิศเธอถามว่า ผมเป็นใคร เป็นอะไรกับเธอ แล้วเธอถามวันเวลาปัจจุบัน จากนั้น เธอก็มีอาการเสียใจที่ตัวเองไม่รับรู้อะไรเลย ภายในช่วงระยะเวลาสองปีที่ผ่านมาครับ”

“แล้วพอพี่พิศรู้ว่า ตัวเองเป็นอะไรกับพี่แล้ว มีปฏิกิริยาอย่างไรครับ”

แม้ฟังดูเป็นคำถามที่โหดร้าย ทว่าไพฑูรย์ก็กลั้นใจถามต่อไป ถึงตอนนี้ ทุกคนต่างนั่งนิ่งเงียบ พร้อมใจกันหันมองไปทางสุชาญเป็นตาเดียว

“เธอบอกว่า ขอให้เรื่องระหว่างเธอกับผม ลึกลงสุดลงแค่นี้ เพราะเธอไม่ได้อยู่ในสภาพที่รับรู้อะไรได้ เธอไม่ได้เต็มใจ..”

พูดเพียงแค่นี้ เสียงของสุชาญก็ขาดหาย เสมือนตัวของผู้นพูดเองถูกความรู้สึกบางอย่างจู่โจม จนไม่อาจฝืนตัวเองให้พูดต่อไปได้อีก บรรยากาศบนโต๊ะอาหารพลันหนักอึ้ง คล้ายมีกระแสความกดดันแทรกอยู่ในอณูอากาศยามนี้

หลังปล่อยให้ความเงียบปกคลุมอยู่สักพัก อุดมชัยก็เป็นฝ่ายกล่าวขึ้นมาบ้าง ดังต้องการเป็นคนจบเรื่องและปิดท้าย

“สุชาญ ฉันไม่โทษเธอหรอก ดังนั้น เธอก็ไม่ต้องโทษตัวเองไป คิดเสียว่า เรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดนี้ มันจะต้องเกิดขึ้น ไม่วันใดก็วันหนึ่ง และนี่อาจเป็นสัญญาณที่บ่งบอกว่า พิศมณีอาจกลับมาเป็นปกติเหมือนเดิมเมื่อไหร่ก็ได้ เธอควรจะต้องเตรียมตัวเตรียมใจ พร้อมรับต่อสิ่งที่จะเกิดขึ้นไม่ว่าผลมันจะออกมาเป็นอย่างไรก็ตาม”

“ครับ คุณพ่อ”

ถ้อยความเหล่านั้นเป็นทั้งคำปลอบและคำเตือนสติ ให้สุชาญตระหนักรับรู้ว่า ตนเป็นใครและเป็นที่ไหน เพราะต่อให้เหตุการณ์เกิดขึ้นหรือเป็นไปในรูปแบบใด มันก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงข้อเท็จจริงที่ว่า เขาเป็นเพียงแค่ผู้ชายคนหนึ่งที่กำลังเข้ามา ทำหน้าที่สามีรับจ้างให้กับพิศมณีแค่นั้นชั่วระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น

เมื่อเวลามาถึง เขาก็ต้องหายไปจากชีวิตของเธออยู่ดี..

มันง่ายที่จะอ่านความรู้สึกจากสีหน้าของผู้คน ยามที่กำลังมีความทุกข์หรือเศร้าหมองอยู่ข้างใน ด้วยเหตุนี้ อุดมชัยจึงกล่าวเป็นคำพูดนัย ๆ เป็นการฝากไว้ให้เจ้าตัวเก็บเอาไปคิดพิจารณาเอาเอง

“เธอไม่ต้องเคร่งเครียดกับตัวเอง หรือเคร่งครัดกับเรื่องที่ต้องรักษา สัญญา กับฉันมากนักก็ได้ บางครั้ง เธอก็ควรปล่อยตามธรรมชาติของเราไป ฉันคาดหวังที่จะได้เห็นลูกสาวฉันมีความสุขก็จริง แต่ถ้าคนที่ดูแลลูก

ของฉันไม่มีความสุข มันก็ยอมเป็นไปไม่ได้เลย..ที่ลูกของฉันจะมีความสุข
ไปได้ เอาเถอะ ตอนนี้อ่าเพิ่งคิดอะไร แค่ว่าทานให้อิ่ม แล้วก็กลับไปพักผ่อน
ให้สบายก่อนเถิดนะ”

“ครับ”

สุชาญยิ้มน้อยตอบรับต่อคำบอกกล่าว แรงกดดันพลังแตกตัว
สูญสลาย บรรยายากกลับมามีอันคลายเป็นกันเองอีกครั้ง แม้แต่พลอยแสง
เองก็ยังส่งยิ้มแสดงความเห็นใจขึ้นบนใบหน้า ดังต้องการเป็นกำลังใจให้
แก่พี่เขย ผู้ที่ตนมีส่วนชักนำเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัว ซึ่งถ้าหาก
จะว่าไปแล้ว มันก็จริงตามคำกล่าวหาข้างต้นของพี่สาวอยู่ดี

ก่อนกลับออกมาจากคฤหาสน์อัญญาณี เพชรกล้าที่เดินออกมา
ส่งคนทั้งสองขึ้นรถพร้อมกับไพฑูรย์ กระชิบบอกพี่เขยของตนด้วยส้อมเสียง
มีเลศนัย

“พี่ชาญ อ่าหาว่าผมทะเล่สิ่งแนะนำอะไรเลยนะ รีบมีลูกไปเลยพี่
เพื่อพี่พิศกลับมาจำได้อีกที แกจะได้ไว้วางใจไม่ได้ใจ พวกพี่ก็ได้ไม่ต้อง
เลิกกันด้วย”

“ไม่ดีหรอกครับ ถ้าเป็นแบบนั้น คุณพิศเธอจะยิ่งเกลียดผม
หนักกว่าเดิมเข้าไปใหญ่”

“โอ้..พี่ ไม่ได้ยินที่พ่อพูดหรอก ท่านยังบอกเลยว่า ให้ปล่อยตาม
ธรรมชาติไป ผมไม่รู้หรอกนะว่า พี่ชื่อจริง หรือแค่แก้แกล้งทำเป็นไม่เข้าใจ
แต่จะเอาอย่างไร ก็แล้วแต่พี่ก็แล้วกัน..นะจ้ะ”

เพชรกล้าทำท่ายกไหล่ประกอบคำพูดของตน สุชาญได้แต่ยิ้มและ
ค้อมศีรษะเป็นการตอบรับ ก่อนก้าวลงไปในประจำตำแหน่งคนขับ อีกทาง
ปากหนึ่งของรถ ไพฑูรย์ผู้ยื่นเกาะหน้าต่าง โนม้ตัวลงพูดอะไรบางอย่าง
กับพิศมณี ผู้นั่งประจำที่เรียบร้อยแล้ว และกำลังเงยหน้ามองดูน้องชาย
ทำสีหน้าคล้ายกำลังรับฟังข้อความด้วยความสนอกสนใจ

รถคันสีน้ำเงินสวยแล่นลับสายตาจากไปในความมืดของคืนค่ำ เพชรกล้าขยับเข้าหาพี่ชาย เอ่ยถามด้วยต้องการรอยากรู้ในคำพูดสุดท้าย ที่มองเห็นอีกฝ่ายพูดกับพี่สาวคนโต

“พี่ทศวรรษ เมื่อก็ พี่พูดอะไรกับพี่พิศเหรอ”

“เปล่า ฉันไม่ได้พูดอะไร”

ไฟทศวรรษก็ยิ้มเย็นขึ้นบนใบหน้า ขณะหมุนตัวหันหลังเดินกลับเข้าไปในตัวคฤหาสน์ ทำเหมือนไม่สนใจน้องชายแต่อย่างใด และนั่นยิ่งทำให้เพชรกล้าตามต่อแยะอย่างไม่ลดละ

“เห็นจะจะคาตา ยังจะบอกว่าเปล่าอีก บอกมา พูดอะไรกัน”

“แล้วแกพูดอะไรกับพี่ชาญล่ะ”

“ผมก็แค่พูดนิด ๆ หน่อย ๆ แนะนำอะไรเล็ก ๆ น้อย ๆ ไปแค่นั้นเอง”

พี่น้องสองชายผู้มีอายุอานามห่างกันสี่ปี มองสบสายตากัน ก่อนรอยยิ้มยวนของพี่ชายจะขยายกว้างมากขึ้นกว่าที่กำลังเป็นอยู่

“ดีแล้วนี่ นาน ๆ ที่ ทำดีกับเขาก็เป็นเหมือนกันนี่นะ”

“เฮ้ย บอกมาดิ พี่พูดอะไรกับพี่พิศ”

มือของไฟทศวรรษยกขึ้นกลางอากาศ ก่อนตบبابเข้าตรงกลางหลังของอีกฝ่ายอย่างแรง ชายหนุ่มส่งเสียงหัวเราะร่วนอย่างขบขัน ก่อนรีบเดินจากหนีขึ้นบันได เมื่อเห็นน้องชายหยุดยืนทำตัวบิดงอด้วยฤทธิ์ฝ่ามือของตนอยู่กับที่

คำพูดสุดท้ายล่องลอยมาพร้อมกับเสียงหัวเราะ ขณะเพชรกล้ามองตามหลังอีกฝ่ายไปด้วยสายตาอาฆาตเล็ก ๆ พร้อมกับนึกในใจเป็นทำนองว่า ฝากไว้ก่อนเถอะ..

“ฉันนะเหรอ ฉันก็แค่พูด.. เหมือนอย่างที่แกพูดนั่นแหละ ใส้เพชรเอ๋ย”

เมื่อกลับมาถึงบ้าน สิ่งแรกที่พิศมณีทำคือ ตรงเข้าเล่นกับสัตว์เลี้ยงของตน ฝ้าดูหน้าตาตัวทั้งพูดคุยกับเจ้าสไปค์อยู่เป็นนานสองนาน โดยเจ้าหมาน้อยเองก็ไม่ได้มีอาการงอนหรือโกรธเคืองที่ถูกผลักไสอย่างไม่ไยดีเมื่อตอนเช้า ความจงรักภักดีประจำสัญชาติสุนัขทำให้มันเลือกที่จะลืมสิ่งเลวร้าย แล้วเดินหน้ามอบความรักให้แก่เจ้าของหรือเจ้านาย ซึ่งเปรียบเสมือนเป็นหนึ่งในสมาชิกร่วมฝูงของมัน

ไม่โกรธ ไม่เกลียด ไม่ผูกใจเจ็บ มีแต่ความซื่อสัตย์และภักดีเต็มไปด้วยความรู้สึกที่ไม่ซับซ้อน และพร้อมที่จะอยู่เคียงข้างกับเจ้าของ เพื่อให้สัมผัสแห่งการปลอบประโลมตามประสาสุนัขตลอดเวลา

สามทุ่มกว่าแล้ว ไฟในบ้านยังเปิดสว่างไสว ทว่าบรรยากาศแตกต่างไปจากก่อนหน้านี้ลิบลับ แม้คนและสุนัขกำลังเล่นกันอย่างสนุกสนานและส่งเสียงดัง ทว่ามันก็ฟังเพลินและแลดูมีชีวิตชีวาสำหรับสุนัข แบบนี้เองถึงจะเรียกบ้านที่สมกับเป็นบ้าน ไม่ใช่เป็นเพียงแคตัวอาคารที่ตั้งอยู่อย่างเปล่าเปลี่ยวเดียวดาย

“คุณพิศ ตื่นนมก่อน แล้วขึ้นไปอาบน้ำนอนกันนะ”

สุนัขวางแก้วนมอุ่นจัดลงบนโต๊ะทานข้าว ก่อนส่งเสียงเรียกอีกฝ่ายด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน เหมือนอย่างที่เคยปฏิบัติอยู่ทุกคืนวัน

“เอานมให้สไปค์ด้วยนะ สไปค์อยากกินนม”

“ครับ เดี่ยวผมเอาให้”

พิศมณีวิ่งตามเสียงเรียกมานั่งลงบนเก้าอี้อย่างรำเริง ร้องสั่งเผื่อแผ่ให้แก่อีกหนึ่งชีวิตอย่างใจดี ทำให้สุนัขจำต้องหยิบเอานมแพะกระป๋องมาเปิดเทใส่ชาม ให้แก่สุนัขตัวที่กำลังกระดิกหางรอคอยส่วนแบ่งด้วยแววตาที่มีความหวัง

คืนนั้น กว่าจะสามารถกล่อมให้ภรรยาอนหลับลงได้ ชายหนุ่มต้องใช้เวลาอ่านนิทานถึงสามเล่ม และต้องคอยตอบคำถามสารพันที่อีกฝ่ายเฝ้าสรรหาเอามาถาม ตามประสาคนที่เริ่มกลับมาปฏิบัติกริยา

ตอบสนองที่ดีขึ้นตามลำดับ อาการทางประสาทของพิศมณีเองเริ่มดีขึ้น ดีขึ้น จนในบางจังหวะ หญิงสาวมีการแสดงออกอย่างแลดูเป็นธรรมชาติ แทบไม่แตกต่างจากคนปกติธรรมดาทั่วไป

ท่ามกลางความมืดสลัว สุชาญค่อยชันตัวลุกขึ้นนั่งบนเตียง พลังทอดสายตามองดูคนนอนข้างกัน ผู้เพิ่งเข้าสู่ห้วงนิทราไปได้เมื่อสักพัก มองเห็นลมหายใจเข้าออกในทรวงอกกระเพื่อมไหวเป็นจังหวะ สม่่าเสมอกัน พิศมณีในเวลานี้กลับมาเป็นคนเดิม กลับมาเป็นคนสติไม่ดี ทว่าเป็นแม่ตัวดีที่เขาคอยเฝ้าคิดถึงและพึงปรารถนาเสียยิ่งกว่าคนใด

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายในวันนี้ เปรียบเสมือนดั่งฝันร้าย ต่อไปในภายภาคหน้า สุชาญไม่รู้เลยว่า ตนจะต้องรับมือกับเรื่องนี้อย่างไร ถ้าหากภรรยาของเขาเกิดกลับมามีสติกลับคืนไปเป็นคนเดิมอย่างที่เธอเคยเป็นมา

แววตาของคนที่แสดงออกเหมือนไม่รู้จักกันในวันนี้ สามารถฆ่าเขาให้ตายทั้งเป็นได้ ถ้อยวาจาอันรุนแรงทั้งหลายไม่ได้ทำให้ปวดหนึบในใจ ได้เท่ากับสายตาอันแสนเย็นชาที่จ้องมองมา

“คุณพิศ..”

มือของเขายื่นออกไปคล้ายดั่งคนละเมอ ผลลอบุบไล้ไปตามใบหน้าและผิวเนื้ออันอ่อนนุ่มนั้น ส่งผลให้คนที่ยังนอนหลับไม่สนิทดีเผยอเปลือกตาขึ้น ดวงตาใสแจ๋วดูจุกแค้นแค้นหนึ่งมองตอบกลับมา ท่ามกลางความมืดของยามราตรี

“..ชาญ”

“ผมทำให้ตื่นหรือ ขอโทษนะครับ”

พิศมณีคลี่ริมฝีปาก ยิ้มออกมาอย่างสุขใจ ก่อนพลิกตัวเป็นฝ่ายมากอดสุชาญเอาไว้ ส่งเสียงพูดพร่ำด้วยถ้อยคำซึ่งกลายเป็นคำพูดติดปากไปเสียแล้ว

“พิศรักซาญ”

ท่ามกลางความเงียบสงบ สุชาญนั่งตัวสั่น ไม่อาจอดกลั้นต่อความรู้สึกที่ล้นสะเทือนอยู่ภายในหัวใจได้อีกต่อไป เขาโน้มตัวลง ออกแรงยกร่างบอบบางของอีกฝ่ายขึ้นมาสวมกอดเอาไว้ พุดบอกความรู้สึกในใจ แม้อีกฝ่ายจะฟังเข้าใจหรือไม่ก็ตาม

“ผม.. ผมก็รักคุณพิศครับ แต่ผมกลัว.. กลัวว่า ถ้าวันหนึ่งคุณพิศกลับมาทำอะไรได้แล้ว คุณพิศจะทิ้งผมไป ผมกลัวครับ กลัวเหลือเกิน เพราะผมอยากอยู่กับคุณพิศตลอดไป”

หยดน้ำปริศนาที่หยดลงมาตกกระทบใบหน้า ทำให้หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองหาที่มาของหยาดหยดนั้นด้วยความสงสัย พิศมณีรับรู้ว่าเป็นอีกฝ่ายกำลังร้องไห้ แต่เธอไม่เข้าใจว่าเป็นด้วยสาเหตุใด ที่ทำให้ซาญของเธอต้องหลั่งน้ำตา

“ซาญร้องไห้ทำไม เจ็บหรือ”

คำถามที่ใส่อธิบายไม่รู้ความอันใด ทำให้สุชาญยิ้มออกมาทั้งน้ำตา เขาระงับอารมณ์ให้แน่นเข้า จูบซับอย่างแผ่วเบาตรงหน้าผากของอีกฝ่าย ได้ยินเสียงหัวเราะคิกคักเบา ๆ อย่างขบขันของคนในวงแขน

“เจ็บครับ เจ็บมากเลย”

“โอ้ ๆ ไม่เจ็บน้ำ คนดี”

“สัญญากับผมนะครับ ว่าคุณพิศจะไม่ทิ้งผมไป”

“สัญญา”

คราวนี้ ชายหนุ่มจุมพิตซ้ำอีกครั้ง ไม่ใช่ตรงหน้าผาก หากแต่ระบายความนุ่มนวลลงบนริมฝีปาก ภรรยาของเขาสติไม่ดี หากแต่เขาก็รักเธอมาก รัก..เท่าที่ผู้ชายคนหนึ่งจะพึงรักผู้หญิงสักคนได้มาก เท่าที่จะมีหัวใจรักได้

ไม่สำคัญเลยว่า คนตรงหน้าจะเป็นอย่างไร เพราะเมื่อรักแล้ว ความพิกลพิการหรือข้อบกพร่องอื่นใดก็สามารถมองข้ามผ่านไปได้ ต่อให้ต้องใช้ชีวิตเพื่อคอยดูแลอีกฝ่าย สุชาญก็รู้สึกยินดีและเต็มใจที่จะทำเช่นนั้น

อย่างน้อย.. ขอมีชีวิตอยู่เพื่อกันและกัน จนกว่าจะถึงวันเวลาที่ต้อง แยกจากกันไปตลอดกาล

ทั้งความสุขและเศร้าผสมปนเปรวมกันอยู่ข้างใน จนสุชาญทำอะไรไม่ได้นอกจากอดพิศมณีนีเอาไว้นิ่งนานอยู่อย่างนั้น กระทั่งรู้สึกถึงสัมผัสเย็นจากฝ่ามือสองข้างที่มาแนบสองแก้ม ก่อนที่คนในอ้อมแขนจะโหยงตัวขึ้น แล้วใช้ริมฝีปากอ่อนนุ่มของตน เคลื่อนเข้ามาประกบชิดติดริมฝีปากของเขา

“คุณพิศ.. ทำอะไรครับ”

สุชาญถามเสียงเบา รู้สึกใจสั่นหวิวไหว ขณะอีกฝ่ายเคลื่อนศีรษะออกห่าง แต่ยังคงมองจ้องหน้ากันอยู่ท่ามกลางแสงอันมืดสลัวในเวลานั้น

“ชาญเศร้า ต้องให้จูจิบ ชาญจะได้ไม่เศร้า”

“โอ้ เขามาจากไหน ใครสอนกันครับ”

“จูจิบ”

“โอ้..”

พิศมณีตอบเสียงใส ขณะนี้ถึงคำพูดของคนที่มาเยือนส่งข้างรถ จดจำมาทุกถ้อยคำเพราะอยากทำให้สุชาญรู้สึกดีและมีความสุข แม้ทำตามคำบอกดังกล่าวอย่างไม่ได้คิดอะไร แต่ก็รู้สึกดีที่ได้กระทำแบบนี้เช่นกัน

“พี่พิศฟังนะ ถ้าพี่ชาญโกรธ หรือดูเศร้า ๆ ต้องให้จูจิบเขานะ ทำเป็นใหม่ เขาปากชนกันแบบนี้ เรียกว่า จูจิบ ทำบ่อย ๆ นะ แล้วพี่ชาญจะหายโกรธ หรือหายเศร้าแน่นอน”

หากมีแสงสว่างมากกว่านี้ พิศมณีนคงได้เห็นสุชาญออกอาการ
เขินอาย ใบหน้าแดงจัดเหมือนร้อนด้วยเลือดลมสูบฉีดไปทั่ว เขาขยับตัวอย่าง
ขัดเขิน ทั้งพยายามดันตัวอีกฝ่ายออกห่าง เพราะกลัวอารมณ์ที่เกิด
พลุ่งพล่านจะเป็นตัวการ ทำให้อะไรต่อมิอะไรเลยเถิดไปจนยากเกิน
ควบคุม

ทว่าอาการกระทำเช่นนั้น กลับทำให้พิศมณีนยิ่งเกาะติด เพราะเธอ
คิดว่า สุชาญอาจต้องการสัมผัสมากกว่านี้เพื่อให้หายเศร้า ด้วยเหตุนี้
หญิงสาวจึงกอดรัดอีกฝ่ายแน่นเข้า ทั้งรู้สึกวูบวาบไปทั่วทั้งตัวและหัวใจ
ซึ่งเป็นไปตามกลไกทางธรรมชาติของร่างกายด้วยเช่นกัน

เมื่อความต้องการอันเร้นลับถูกชักนำไปตามฤทธิ์ดำฤชณา ความ
ปรารถนาย่อมถูกเติมเต็มด้วยความยินยอมพร้อมใจระหว่างคนสองคน
ช่วงเวลานั้น สุชาญลืมหมดสิ้นถึงทุกกฎเกณฑ์ หรือข้อห้ามที่ตัวเองตั้ง
เอาไว้ เมื่อตกสู่ห้วงความต้องการที่มีพื้นฐานจากความรักเป็นตัวเรี่ยกรอง
รบเร้าให้พาตัวเองและอีกฝ่ายเดินทางข้ามเส้นขอบฟ้า สัมผัสประสบการณ์
แห่งรสรักและช่วงเวลาหฤหรรษ์ แลกเปลี่ยนสายสัมพันธ์อันลึกซึ้งระหว่าง
กัน ในช่วงเวลาที่แสงจันทร์แห่งราตรีกาลเป็นพยาน ..และเป็นใจ

แม้จะเป็นครั้งแรกของตน แต่ถึงกระนั้น มืออันสั่นของสุชาญก็
ไม่ลืมหือที่จะเอื้อมออกไป หยิบเอาเครื่องป้องกันจากในช่องเก็บของบน
หัวเตียงที่เคยซื้อตระเตรียมเอาไว้ เพื่อไว้ใช้ในกรณีฉุกเฉิน หรือเกิดเหตุ
ไม่คาดฝันเหมือนอย่างที่กำลังอุบัติขึ้นอยู่ในตอนนี้ ด้วยเช่นกัน..